KOLO SÜRYOYO
magazine

Zeitschrift der Syrisch-Orthodoxen Diözese von Europa

Nr. 61 MAI/JUNI 1988

Avrupa Parlamantosun sekreteri ve Abraşiye Metropoliti, Göçmen Süryaniler hakkında görüşüyorlar....

KOLO SÜRYOYO – Avrupa Süryani kadim kültür yayın organı

KOLO SÜRYOYO magazine

Zeitschrift der Syrisch-orthodoxen Diözese von Europa
Gegründet: 1978

Nr. 61 — MAI/JUNI — 1988

KOLO SÜRYOYO
Erscheint zweimonatlich

Direktor:
Erzbischof Julius Y Çiçek

Redaktor:
Dipl. Theol. Hanna Aydın

Redaktion:
St. Ephrem der Syrer Kloster
7585 PK GLANE-LOSSER
Glanerbrugstr. 33
Tel: 053.61 47 64 Holland

Druck und Verlag:
Bar-Hebraeus Verlag, Holland

Abonnement:
30,- DM pro Jahr.

Bankverbindung:
Holland:
Rabobank-Losser
Rek. Nr. 12.11.158
Deutschland:
Stadtsparkasse
Konto: 15 15 386
D-4432 Gronau/Westf.

عِقد الجُمَان في أخبَار السُريَان

عقد الجمان في تاريخ السريان
بحث تاريخي اجتماعي حول السريان في الديار المقدسة

[illegible]

(Tel: 053.614764)

TAKVA SIRRI

(Takva Sirri Büyüktür Tim. 3:16)

Arabça yazan: Semmas Habip-Mısır

Türkçeye çeviren: M. H. Dolapönü-Mardin, 1956.

(IX)

Otuzbeşinci bölüm

Çalışmak ve Tembellikten Sakınmak

İşşizlikten sakın, tembellikten kaç. Zira tembelin aklı, şeytanın fabrikasıdır. Çalış ve daima işle uğras. Düşman gelip ve seni iş üstünde bulursa, senin yüreğinde kendine bir yer bulmıyacaktır. İşşizlik, öldürücü bir zehir ve bir hastalıktır. Erdemliğin güvesi, kötü düşüncelerin ve boş inanışların anasıdır. Günâhların ve kötülüklerin kütüğüdür. Tecrübeleri getirir ve boş fikirlere sebep verir. Tembellik, canın gücünü yok eder ve ruhi işlemlerden nefret etmeğe sebep olur. İbadet ateşini zayıflatır. Galiba ruhtaki ateşin köşesinden, maddi işin çokluğundan ve gök iyiliklerini unutmasından doğar. Canında usanmayı ve meleli doğuran her şeyi sakın. Taki gücün zaıflamasın ve yüreğin ibadetten kesilmesin. Daima hikmete göre işlerini sırala. Azmini zayıflığa, canını bezginliğe verme. Başladığın şeyi bırakma. Daima Yesu'a bak. O senin işlerini düzeltecek, azmini güçlendirecek, sana güç verir. Göğün gelecek izzetini gözlerinin önüne koyarsan, güçlü ve yiğit olacaksın. Terennüm ve namzla, göğün iyiliklerini ve azizlerin cihadını düşünüp taşınarak tembelliği tedavi et. İşini bırakmaktan sakın. Bunu da bil. Düşmanımız bazen hayır suretile bize gelir. İşimizden geri bırakmak için yapılması zorunlu işleri ve tedbire ait fikirleri hatırlatır. Sular durgun olursa kokar, bozulur. Demir bırakılırsa, pas tutar. Böylece hareket etmiyen ölüdür. Aklını işletmiyen, kuruntulara yuva olur. Çöl yırtıcılarına, yarasa ve devekuşlarının yavrularına, tilki ve kurtlara barınak olan çölün bozuk bir köşkü gibi olur.

Pis tecrübelerin ve fena düşüncelerin çoğalırsa, işşizlik ve tembellikten başka bir sebep arama. Canının kapısını koru. Kötü düşünceler içine girmesin diye onu açık bırakma. Daima aklın göklü ve ruhi şeyleri düşünmekle meşgul olsun. Herhalde işten ve yorgunluktan rahatlık göreceğin zamana muhtaçsın. Fakat bu zamanları fazla arama. Yoksa hayallere tutulursan, lezzetlere dalarsın ve kumlar üstünde köşkler bina edeceksin. Düşüncelerini tut, yalnız Gerçek Allah'a ayır. Erdemliği düşünüp taşınarak kendini idman et. Buna benzer şeylerle uğraş.

Otuzaltıncı bölüm

Canı Öldürmek ve Azgın Istekleri Tutmak

Erdemlik ne kadar yüksek ve eksiksiz olursa, onun sahibi en yüksek derecesine ulaşmış ise, cesedini kahır ve şehvetlerini öldürmeksizin ona devam etmesi güçtür. Zira günâha istekli olarak doğuyoruz. İsteklerimiz her gün ve her dakikada bizimle şiddetle savaşıyor. Canı sevmek, daima bi-

ze eğemendir. Vücut heyecanı her zaman bize karşı koymaktadır. Ceset ile can arasında savaş devam etmektedir. Meğer bu arzuları geri çevirmek için ne gibi şeylerle bize yardım eder ve savaşa karşı ne gibi kuvvete sahibiz? Azgın istekleri tutmak, ceset elemlerini kahretmek ve canın arzularını öldürmekten başka bir şeyimiz yoktur.

Can, isteklerini kahredip bağlamaksızın, Allah çocuklarının izzet hürriyetine ulaşamaz ve cihad yapmaksızın izzete giremez. Haç taşımaksızın tac takamaz. Mesih hakkında elem çekip sonra izzetine girecek denilmedi mi? (Lu. 24: 26). Sen böyle elem çekmeden ve zahmet görmeden nasıl O'na nail olursun? Yesu'un yaralarına bakarsan, her şey sana kolay gelir. Göklü güvey Yesu'un arkası sıra nasıl gidebilirsin? Sen dünya şehvetlerile neşelenirsin, kendisi ise yaralı ve kanıla bulanmıştır. Senin için diken tacı taktı ve senin şehvetlerini asmak için kendisi asıldı. Günâhtan kurtulman ve yaşaman için kendisi öldü. Sırtında günâh yükleri oldukça ve ceset şehvetlerile bağlı bulundukça, Yesu'un arkası sıra gidemezsin. Bunlar, ona uyumaktan seni geciktiriyorlar ve olgunluk yoluna ulaşmaktan geri çekiyorlar. Cesedin azgın hareketlerini uyuşturmak ve duyguları tutmakla onu ulaşabilirsin. Dünyanın her türlü lezzet ve rahatını inkâr etmedikçe, gercek iyilik ve gerçek lezzeti tadamazsın. Ud telleri bağlanıp vurulmadan, duygulara lezeet vermezler. Böylece duygularımız bağlanıp kahredilmeden ve tedip edici kamçılarla vurulmadan azgınlığı tutulmaz ve cana rahat vermez.

Günâhın eğemenliğinden özgür olmak ister misin? Özemlerine karşı dur ve elemlerinin dizgini tut, şehvetlerinin azgınlığını gemle, Canında özel sevgiyi öldür. Cesedin hareketlerini uyuştur. Böylelikle bir daha senin cesedinde hayat bulmasın. Yeshu'un haçını taşı ve kendi kendini unut. Her kötü isteklerini red et. Eğer zinakâr isen, iffetli, eğer obur isen, kanaatkâr ve eğer korkak ve zaıf isen, o zaman kuvvetli ve yiğit olacaksın. Kişiliği unutmak, onu bir durumdan başka bir duruma çevirir. Kendi kendini, şehvetlerini ve isteklerini unut. Kendine, şehvet ve arzularına ve canında iyi bulmadığına önem vermezsen, yeni bir yaratılış olacaksın. İyilik ve kutsallık içinde yeni bir hayat yaşayacaksın. Haça germek, yeni bir yaratık olmak ve olgunluk aynısı olmak budur. Yesu'un yolu ve üzerimize taşınması gerekli haçtır. ,,Yesu'un hayatı da bedenimizde belirsin diye Yesu'un ölümünü daima bedenimizde taşıyoruz''. (2. Kor. 4: 10). Zira erdemlik ve ruhi hayat, şehvetleri yenmek, lezzetleri öldürmek ve Allah'la yaşamakla kaimdir. ,,Mesih Yesu'un olanlar, ohtiras ve arzuları ile beraber bedeni haça gerdiler''. (Galat. 5: 24). ,,Bunu biliriz ki artık günâha kulluk etmiyelim diye günâh bedenlu iptal edilmek için eski adamımız onunla birlikte haça gerilmiştir. Çünkü ölmüş olan adam günâhtan temize çıkarılmıştır. Fakat eğer biz Mesih ile öldüksе, Mesih ölülerden kıyam etmiş olup artık ölmiyeceğini, artık ölümün onunla saltanat etmiyeceğini bilerek öldü. Fakat yaşamakta olduğu hayatı Allah'a diri sayın''. (Rom. 6: 6-11). ,,Zira siz öldünüz, hayatınız ise Mesih ile beraber Allah'ta saklıdır''. (Kol. 3: 3). ,,Allah'a meyva verelim diye, bir başkasına, yani ölülerden kıyam edene varmak üzere Mesih'in bedeni vasıtasile kanuna öldünüz''. (Rom. 7: 4). ,,Mesih ile beraber haça gerildim ve artık ben yaşamıyorum, fakat Mesih bende yaşiyor. Şimdi bedende yaşadığım hayatı, beni seven ve benim uğruma canını veren Allah'ın oğluna olan imanla yaşıyorum''. (Galat. 2: 20).

Sen dünyaden ölmüş olursan, Mesih ile ve Mesih dirisin. Eğer bu hayat Mesih'te ise, senin ve onun arasındakı bağılık çok sabit ve kuvvetlidir. Ölü, dünyanın işlerile uğraşmaz ve onlarla hiç bir ilgisi yoktur. Böylece glunâhtan kurtarılan hristyanın, onunla hiç bir bağlılığı, hizmetinde hiç bir işi yoktur.

Ölümle dünyadan egemenliğinden ve köleliğinden kurtuluruz. Üzerimizde hiç bir hakkım bir hükmü kalmıyacaktır. Biz günâha esir idik. Fakat ondan kesilmemizle, ölmemizle, üzerimizde hiç bir saltanatı, hiç

bir efendiliği kalmamıştır. Çünkü boyunduruğundan kurtulduk.

Yalnız cesedi vücudunu değil; ondan daha yüksek, daha değerli diğer her şeyi, fenalıkları, arzuları, kızgınlığı ve nefsin bütün şehvetlerini kahretmelisin. Meğer sıkıntıda sabır etmeli. Göze, kulağa, dile ve bütün duygulara, hareketlere ve kötü atifelere istila etmeli. Bunu da bil, bütün elemlerinin ve şehvetlerinin üzerine galebe çalmak, seni üştün bir yapar. Ve kendi kendini hakim görüleceksin. Nefsine hakim olan, bir şehre feth etmekten iyidir. Mesih'in erlerinin yiğitliğinde en iyi örnekleri görebilirsin. Onunla alçaklıkları kahredip şehvetleri yendiler ve kendi kendilerini unutup cesedlerinin arzularını tuttular. Vücüden refahlarını ve alçak hayatın lezzetlerini değersiz buldular. İffetli Yusuf, o şiddeltli tecrübeyı yenmek suretile, Mısır'da bütün tedbirlerden üstün çok büyük bir iş yapmış oldu. Davut Peygamber, öfkenin gücünü azaltarak Şavol'da intikam ruhunu öldürmesile, Cülyad'ın öldüremesinden büyük bir kuvvet göstermiştir.

Bütün vücüden şehvetlerini öldürmeğe çalıs ve ruh ile yaşa. ,,Bedene göre yaşıyanlar, yalnız bedene ait olan şeyler için çalışıyorlar. Ruhça yürüyenler ise, ruha göre kaygı gösteriyorlar. Çünkü bedenin düşüncesi ölümdür. Fakat ruhun düşüncesi hayat ve esenliktir. Zırah cesedin hikmeti, ruhun hikmetinden üstündür. Cesedin hikmeti, Allah'a düşmanlıktır. Eğer cesede göre yaşarsanız, öleceksiniz. Vücudun ruhtaki amelleri hayat ve esenliktir. Eğer cesedin işlerini Ruh ile öldürürseniz, yaşıyacaksınız.'' (Rom. 8: 5-7, 13).

ܡܙܗܪܐ :

[illegible]

Auf der Suche nach besseren Lebenschancen

Probleme syrisch orthodoxer Christen in Deutschland

Von Dechant Paul Mennebröcker

Syrisch orthodoxe Christen kommen seit Ende der 60er Jahre aus der südöstlichen Türkei, dem Tur Abdin, aber auch aus Istanbul und Syrien nach Deutschland, anfangs als Gastarbeiter und später, als das nicht mehr möglich war, als Asylbewerber. Mittlerweile mögen es jetzt etwa 20.000 in Deutschland sein. Sie haben in Hamburg, Delmenhorst, Berlin, Braunschweig, Gütersloh, Paderborn, Ahlen, Mönchengladbach, dem nordwestlichen Münsterland, in Gießen, Kirchardt bei Würzburg, Augsburg und in anderen Orten Gemeinden, Jugend- und Kulturvereine gegründet. Etwa 20 Priester betreuen diese Gläubigen. Ein Kloster wurde in Losser in Holland gekauft und eine Metropolie mit Erzbischof Julius Yeshu Çiçek an der Spitze eingerichtet.
Dennoch, diese Christen wie auch die Kirche haben noch viele Probleme und Schwierigkeiten zu bewältigen, die oft von den Deutschen gar nicht gesehen oder erkannt werden. All das soll Anlaß dafür sein, einmal diese Schwierigkeiten der syrisch orthodoxen Christen und ihrer Kirche aufzulisten.

Aufenthalt in Deutschland als Gastarbeiter und als Asylbewerber

Seit eh und je versuchen immer wieder Christen aus der südöstlichen Türkei, ihre Heimat zu verlassen, um irgendwo in der Welt eine bessere Lebenschance zu haben. Das gilt für die Syrisch-orthodoxen, aber ebenso auch für die chaldäischen, die nestorianischen und die armenischen Christen.

Als die europäischen Länder, und besonders die Bundesrepublik Deutschland, in der Türkei Gastarbeiter anwarben, nahmen die bedrängten Christen die Möglichkeite der Einreise wahr und setzten alles daran, mit ihren Familien nach Westdeutschland überzusiedeln. Oft kam zuerst der Vater, um hier in Deutschland Wohnung und Arbeit zu suchen. Möglichst schnell holte er dann seine Familie nach. Mit dem Gastarbeiterstop wurde diese Umsiedlung abrupt abgebrochen. Es blieb diesen Christen nur noch die Möglichkeit, in Deutschland Asyl zu beantragen. Oft kam es dann zu der Situation, daß der Vater, die Mutter oder andere Familienangehörige als Gastarbeiter nach Deutschland gekommen waren, die übrigen dann als Asylbewerber.

Die lebensdrohende Situation der Christen im Tur Abdin war damals in Deutschland fast völlig unbekannt. Unbekannt war auch, daß diese Christen oft der türkischen Sprache überhaupt nicht mächtig waren, sondern Turoyo, eine moderne Form des Aramäischen, sprachen. Bedingt durch diese Unkenntnis wurden in Deutschland oft Dolmetscher eingesetzt, die weder die Sprache diese Christen kannten noch als muslemische Türken von der Verfolgungssituation dieser Christen etwas wußten oder ihnen auch manchmal nicht wohlgesonnen waren.
Es kam vor, daß die Dolmetscher völlig andere Asylgründe übersetzten als tatsächlich von den Asylbewerbern angegeben wurden. Das führte dazu, daß anfangs viele der Christen nicht als asylberechtigt anerkannt wurden. Freunde der syrisch orthodoxen Christen wollten allerdings der Sache auf den Grund gehen. Die „Gesellschaft für bedrohte Völker" veröffentlichte in ihrer Zeitschrift **Pogrom** einen Artikel über *Verfolgte christliche Nationalitäten in der Türkei.* So wurden diese Christen wenigstens nicht in ihre angestammte Heimat zurückgeschickt, sondern es wurde ihnen aus humanitären Gründen weitere Duldung in Deutschland gewährt. Spätere Asylbewerber wurden zum großen Teil anerkannt, einige jedoch nicht. So gibt es heute noch die Situation, daß etwa der Vater oder die Mutter anerkannt wurden, die übrigen Familienmitglieder jedoch nicht.
Heute leben oft Christen derselben Familie mit völlig unterschiedlichem rechtlichen Status bei uns in Deutschland. Einige der ganz am Anfang gekommenen Asylbewerber haben bis heute noch nicht die Anerkennung. Man könnte hier von „vergessenen Asylanten" sprechen.

Probleme der sogenannten Gutachten über die Situation in der Türkei

Verschiedene Gremine, Kirchen und auch einzelne Personen sowohl aus der Türkei als auch aus Deutschland erstellten Gutachten zu der Situation der Christen im Tur Abdin und in Istanbul. Diese Gutachten beschreiben die Situation in der südöstlichen Türkei und in Istanbul sehr unterschiedlich. Der türkische Staat hat bis heute noch nicht den Genozid an den armenischen und syrisch orthodoxen Christen zugegeben. Wer etwas anderes behauptet, der schädigt die Türkei und diffamiert sie im Ausland. Solche diffamierende Aussagen werden dann entsprechend bestraft. Das hat zur Folge, daß die Christen aus der Türkei Angst haben, daß ihre in der Türkei verbliebenen Angehörigen Repressalien ausgesetzt sind. Priester oder auch Christen, die in der Türkei weiterarbeiten möchten, hüten sich deswegen, die Verfolgungssituation der Christen in der Türkei zuzugeben. Denn das würde nur ihre Situation erheblich erschweren.

Eine wissenschaftliche Beschäftigung mit den Christen in der Türkei und auch kurze Reisen nach Istanbul oder zum Tur Abdin mögen gewisse Informationen geben. Diese Europäer berichten dann gewöhnlich, daß sie von einer Verfolgungssituation nichts gemerkt haben. Dies läßt sich dadurch erklären, daß diese Christen seit über 1000 Jahren Verfolgungen von den verschiedensten Seiten erleiden. Fast immer wurden sie enttäuscht, wenn sie mit Fremden über ihre Situation sprachen. So haben sie es durch die Generationen hindurch gelernt, ihre wahren Nöte, ihre tiefen Ängste, nicht gleich jedem Fremden zu erzählen. Auch heute haben sie berechtigte Angst, darüber zu sprechen: der Zuhörer könnte ihre Aussagen an bestimmte Stelle weitergeben, was dann zur Folge haben würde, daß sie noch größere Nöte erleiden müßten.

Problem der Integration: Sprache – Kultur – Volkstum

Der verstorbene Patriarch Jakub III. sagte einmal bei seinem Deutschlandbesuch im Jahre 1980: „Die syrisch orthodoxen Christen sollen gute Bürger des Landes sein, in dem sie wohnen. Sie sind eine Kir-

che und kein Staat. So gibt es syrisch orthodoxe Christen im Vorderen Orient, in Deutschland, in den USA, in Australien. Die meisten wohnen in Indien. Die Kirche kann kein Vehikel für eine bestimmte Kultur, für ein bestimmtes Staatsdenken sein".

Das ist jedoch leichter gesagt als getan. Die syrisch-orthodoxen Christen in Deutschland stammen aus dem Tur Abdin, und dort bildeten sie, wenn auch nicht vom Staat anerkannt, eigene Gemeinschaften in einer anderen sie umgebenden Kultur, in einer anderen Religion, nämlich dem Islam. So hat es sich im Laufe der Geschichte ergeben, daß der Glaube, die Sprache, die Kultur, das Volkstum, alles ineinanderüberfließt bei diesen Christen. Ihre liturgische Sprache ist das Altaramäische. Diese Sprache ist eng mit dem Denken ihres Glaubens verbunden. Sie wehren sich gegen die Meinung vieler Deutscher: Wenn diese Christen schon in Deutschland bleiben, dann müssen sie ihre eigene Kultur, ihre eigene Sprache, ihr eigenes Volkstum aufgeben und sich ganz an die deutsche Lebensweise anpassen. Für die kulturelle Vielfalt der Welt wäre das ein großer Verlust. Damit sich diese Menschen bei uns wohlfühlen, ist es notwendig, daß sie ihre eigene Sprache und Kultur pflegen und bewahren können. Papst Johannes Paul I. sagte einmal, daß diese Christen durch die Pflege ihrer Eigenart der gesamten Christenheit, gleich welcher Konfession, einen unersetzbaren Dienst leisten. Wir als Deutsche können sie nur ermutigen, beide Kulturen zu berücksichtigen und die Heimatkultur nicht aufzugeben. Jedoch müssen diese Christen den Beitrag selbst leisten. Das kann ihnen niemand abnehmen. Notwenig ist, daß wir ihnen dazu die notwendige Voraussetzungen und auch Hilfestellungen geben.
Hier zeigt sich jedoch ein neues Problem: Zwar wird an den deutschen Schulen entsprechend dem Staatsvertrag zwischen Deutschland und der Türkei Türkisch gelehrt, das Aramäische ist jedoch nicht vorgesehen, da ja die syrischen Orthodoxen keinen eigenen Staat haben. Die Türkei versucht, gerade auch in der Heimat dieser Christen, das Türkische durchzusetzen und das Aramäische zurückzudrängen. Da den syrisch-orthodoxen Christen bei dem Friedensvertrag von Lausanne im Jahre 1923 nicht der Status einer Minderheit zuerkannt wurde, dürfen sie in der Türkei weder im Tur Abdin noch in Istanbul eigene Schulen unterhalten. Im Jahre 1978 wurde sogar das syrisch orthodoxe Priesterseminar im Kloster Deir ez-Za'faran von der türkische Regierung geschlossen. Die Klassentüren wurden versiegelt und der gesamte Bestand der Bibliothek registriert. Bei dieser Haltung des türkischen Staates im eigenen Lande und den Verträgen mit Deutschland ist es verständlich, daß die deutschen Behörden sich bislang sehr schwer taten, den Menschen in dieser Notlage zu helfen. Aber für jeden Christen muß es Anliegen sein, daß die Sprache Jesu Christ noch irgendwo in der Welt weiterhin gelehrt und gesprochen wird.

Das Denken der syrisch orthodoxen Christen in dörflichen Gemeinschaften und in Großfamilien

Als die Christen aus dem Tur Abdin auswanderten, war es ihr Anliegen, als Dorfgemeinschaften und als Großfamilien in Deutschland oder in irgendeinem anderen Land der Welt wieder zusammenzuleben. Ganze Dorf- oder Sippengemeinschaften wanderten als Asylbewerber aus. Mitgebracht haben sie die Eigenart ihres Denkens, die Eigenart ihres Zusammenlebens in patriarchalischen Strukturen. Nun aber fanden sich die jungen Leute häufig im neuen Land besser zurecht als die älteren. Sie erlernten etwa bei und schneller die deutsche Sprache und verstanden es besser, mit den deutschen Behörden umzugehen. Dadurch fühlten sich oft alte Familienoberhäupter hintergangen oder abgesetzt.

Während die ältere ausgewanderte Generation noch ganz in den Denkweisen der Kultur und Sprache des Heimatlandes, des Tur Abdin, zu hause war, ist es nun bei den nachfolgenden Generationen anders. Alle syrisch orthodoxen Christen stehen den Deutschen freundschaftlich gegenüber. Sie möchten in Deutschland bleiben, sie möchten hier Heimatrecht erwerben. Ihr größter Wunsch ist, möglichst bald einen deutschen Paß zu bekommen. Sie schicken ihre Kidner in deutsche Schulen, damit sie gut Deutsch lernen und eine gute Ausbildung hier in Deutschland erlangen. Das hat natürlich zur Folge, daß diese Kinder oft im deutschen Denken, in der deutsche Sprache viel tiefer zu hause sind als in der Kultur ihrer angestammten Heimat. Wenn auch zugegeben werden muß, daß die Probleme längst nicht die Größenordnung erreichen wie bei den türkisch-muslemischen Landsleuten, die in Deutschland leben, so sind sie doch auch bei den syrisch orthodoxen Christen nicht zu übersehen.

Betreuung durch deutsche Wohlfahrtsverbände

Als die syrisch orthodoxen Christen nach Deutschland übersiedelten, waren ihnen Begriffe wie „Wohlfahrtsverbände" unbekannt. Ihre Pfarrer hatten ihnen gesagt, in Deutschland sollten sie sich, wo es ihnen nicht möglich wäre, ihre eigenen Pfarrer zu erreichen, an die römisch-katholischen wenden. In Deutschland fanden sie dann eine völlig andere Situation vor: Sie hatten einen türkische Ausweis und wurden von den deutschen Behörden selbstverständlich als Türken angesehen und an die Arbeiterwohlfahrt verwiesen, die insgesamt für alle Türken zuständig sei. Dadurch kamen sie „vom Regen in die Traufe". Jedoch waren diese sogenannten Türken orthodoxe Christen. Deswegen fühlte sich das Diakonische Werk hierfür verantwortlich, denn nach innerdeutschen Abmachungen wurden die orthodoxen Christen insgesamt an das Diakonische Werk verwiesen. Die Christen selbst jedoch wollten zuerst den Kontakt zu der Katholischen Kirche und dadurch dann zu den katholischen Wohlfahrtsverbänden. Hinzu kam, daß am 27. Oktober 1971 eine Vereinbarung zwischen ihrem Patriarchen Jakub III. und Papst Paul VI. getroffen worden war, die beide Kirchen enger miteinander verband. Wenn auch durch Gespräche zwischen den einzelnen deutschen Wohlfahrtsverbänden diese Probleme weitgehend für die deutsche Seite gelöst wurden, blieben doch manche Fragen für die syrisch orthodoxen Christen offen.
Als die syrisch-orthodoxen Christen aus dem Tur Abdin oder auch aus Istanbul nach Deutschland hineinströmten, sei es als Gastarbeiter oder sei es als Asylbewerber, war es der syrisch-orthodoxen Kirche schlechthin unmöglich, diese Christen bei der Auswanderung zu begleiten. Es fehlte an Seelsorgern, die diese Aufgabe bewältigen konnten. Schon in der Türkei war eine gute Priesterausbildung durch die türkischen Gesetze und Maßnahmen so gut wie unmöglich gemacht worden. Das Priesterseminar im Libanon war zerstört durch die Wirren in diesem Lande. Es galt für die Kirche einfachhin, schlecht und recht was zu versuchen, was ihr möglich war. Sie empfahl ihren Christen, sich in Westeuropa an die anderen christlichen Kirchen, vor allem an die katholische Kirche, zu wenden. Jedoch diese Kirchen mit ihrer völlig anderen Liturgie, mit ihren völlig anderen Denkschemata und auch der anderen Sprache konnten den syrisch-orthodoxen Christen kaum das Gefühl der Geborgenheit, das Gefühl der Heimat vermitteln. Einem Lehrer der Liturgie aus Tur Abdin, der als Gastarbeiter nach Deutschland gekommen war, wurde die Seelsorge aufgetragen, und er wurde zum Priester geweiht. Einige Priester kamen mit der Auswanderung der ganzen Dorfgemeinschaft ebenfalls nach Deutschland und suchten hier Asyl. Diese Priester jedoch waren kaum in der Lage ihren Landsleuten zu helfen. Diese Abwanderung oder auch Flucht von Priestern geschah gewöhnlich gegen den Willen des einheimischen Bischofs, gegen den Willen auch des Patriarchen von Da-

maskus. Die zurückbleibenden syrisch-orthodoxen Christen in den Dörfern der Türkei hatten nun keinen eigenen Pfarrer mehr. Jedoch blieb der kirchlichen Leitung, bedingt durch die Situation, wie sie nun mal war, gewöhnlich nichts anderes übrig, als diese Abwanderung nachher zu legalisieren. Diese Priester konnten dann wenigstens ihren syrisch-orthodoxen Christen die heiligen Sakramente spenden und mit ihnen die heilige Messe feieren. Sie waren aber nicht in der Lage, etwa mit deutschen Behörden zu verhandeln oder als Dolmetscher zu wirken.

Eine besondere Schwierigkeit kam noch hinzu: Diese Priester waren von der Dorfgemeinschaft gewählt worden, für die sie anschließend auch geweiht worden waren. So fühlten sie sich nur verantwortlich für die Auswanderer aus ihrem Heimatdorf. Die Christen aus den anderen Dörfern fühlten sich dadurch oft benachteiligt. Die Kirchenleitung erkannte diese Situation und kümmerte sich um die Ausbildung von jungen Priestern und Seelsorgern, die in Europa eingesetzt werden sollten. Dies geschah durch die Vermittlung von Kardinal König in Österreich. Der jetzige Pfarrer Yusuf Harman in Ahlen erhielt durch die Vermittlung der Lazaristen eine Ausbildung in Wien, und der jetzige Diakon Hanna Aydin im Kloster Losser in Holland erhielt eine Ausbildung durch die Franziskaner in Schwaz bei Innsbrück. Weitere Zusammenarbeit gibt es mit der Katholischen Universität von Eichstätt.
Es war nicht zu verhindern, daß die völlig unterschiedliche Ausbildung von Seelsorgern Anlaß zu Differenzen gab. Man könnte es als ein Generationsproblem der syrisch-orthodoxen Priester in Deutschland bezeichnen. Dabei gab es dann auch handfeste Auseinandersetzungen.

Die Diasporasituation der syrisch-orthodoxen Christen in Deutschland

Die syrisch-orthodoxen Christen versuchten bei ihrer Auswanderung nach Deutschland oder in andere europäische Länder, möglichst auch hier wiederum Gemeinden zu bilden, damit sie sich gegenseitig im Glauben stützen und helfen können. Solange die Auswanderung auf der Basis des „Gastarbeiters" geschah, war dies gut möglich. Anders wurde es, als diesen Christen der Weg nach Deutschland nur noch über ein Asylverfahren offen war. Von den deutschen Behörden wurden sie auf verschiedene Länder, auf verschiedenste Dörfer, Städte und Ortschaften verteilt, gewöhnlich ohne Rücksichtsnahme auf ihre Glaubenszugehörigkeit. Die Dorfgemeinschaften, die Großfamilien und manchmal sogar die Kleinfamilien wurden auseinandergerissen. Aufgrund der deutschen Ausländergesetze war es ihnen nicht einmal möglich, sich gegenseitig zu besuchen, da diese Gesetze ein Verlassen der Kreises, dem sie zugewiesen wurden, nicht ermöglichen. Der Besuch der Gottesdienste war ihnen aus demselben Gründe so gut wie unmöglich gemacht. Auch die Priester, die über einen Asylantrag in Deutschland untergekommen waren, konnten ihren zugewiesenen Kreis nicht verlassen. Die wenigen Priester, die frei umherreisen durften, konnten die Aufgaben nicht bewältigen.

Der Assyrismus

Im Vorderen Orient gibt es neben der syrisch-orthodoxen Kirche noch andere christliche Kirchen, die nestorianische, die chaldäische, die armenische, die evangelische und die römisch-katholische, um nur die wichtigsten zu nennen. Sie alle haben als Minderheit in einer andersdenkenden Umgebung eine leidvolle Geschichte hinter sich und machen sie jetzt noch durch. So ist es der Wunsch verständlich, daß diese christlichen Gemeinschaften zusammengehen möchten, um möglichst im Orient oder, wenn es dort nicht möglich ist, irgendwo in der Welt einen eigenen christlichen Staat zu gründen, wo diese Christen zu Hause sind. Im Jahre 1968 wurde,

hauptsächlich getragen von nestorianischen Christen, die sogenannte Assyrische Universal Allianz (AUA) gegründet. Die Ziele sind nicht religiöser, sondern politischer Art. Gern hätte diese Bewegung, daß die syrisch-orthodoxen Patriarchen und Metropoliten sie tatkräftig unterstützten, ja sogar dort eine Führungsrolle übernähme. Hiergegen wehren sich die syrisch-orthodoxen Kirchenleiter mit gutem Recht: Die syrisch-orthodoxe Kirche ist zu Hause nicht im Vorderen Orient, sondern genauso gut in Indien, in Europa, in Nord- und Südafrika und Australien. Die Kirchenführer können und dürfen sie nicht vor einen politischen Karren spannen lassen. Auch gilt zu bedenken, daß die Spannungen zwischen syrisch-orthodoxen Kirche und den politischen Staaten im Vorderen Orient katastrophal überstrapaziert würden. Die Kirche wehrt sich prinzipiell dagegen, sich für irgendwelche politischen Ziele vereinnahmen zu lassen. Die Anbindung dieser Bewegung an alte Traditionen im Orient wird als Ideologie angesehen, die völlig aus der Luft gegriffen ist. Die Spannungen zwischen dieser politischen Bewegung und der syrisch-orthodoxen Kirche haben auch in Deutschland ihre Auswirkungen gehabt bis zur Zerreißprobe. Bis heute wurde dieser innere Zwist noch nicht überwunden.

Die Ausbildung der Priester

Die Ausbildung der Priester geschieht im Tur Abdin ausschließlich im dörflichen Religionsunterricht durch den Pfarrer oder die Diakonen und dann anschließend in den Klöstern. Diese Klosterschulen mußten recht oft vor dem türkischen Staat als Waisenhäuser deklariert werden. Dennoch wurde die letzte im Jahre 1978 im Kloster Deir ez-Za'faran geschlossen. Der Besuch der öffentlichen staatlichen weiterbildenden Schulen wird von seiten der Kirche mit größtem Mißtrauen gesehen: Wenn auch staatlich, so sind es in Wirklichkeit doch islamische Schulen mit Koranunterricht. „Einführung in den Islam" ist Unterrichtsplichtfach. Außerdem ist es dann notwendig, das die Kinder in einem islamischen Internat wohnen.

Die im Orient praktizierte Ausbildung mochte für die Dorfpriester des Tur Abdin genügen, denn die Grenzen zu den anderen christlichen Kirchen und auch zum Islam sind klar gezogen: der Priester ist Liturge, Richter und Schlichter seiner Gemeinde. Erforderlich ist für seinen Dienst: Er muß die Liturgie kennen, die aramäische liturgische Sprache lesen, schreiben und sprechen können und sonst einen gesunden Menschenverstand haben.

In Deutschland steht diese Kirche in einer völlig anderen Situation. Sie lebt mit Christen anderer Kirchen zusammen, deren Priester und Pastoren einen hohen akademischen Bildungsstand haben. Sie muß sich mit geistigen Strömungen auseinandersetzten, die säkular, manchmal auch atheistisch oder sektlererisch sind. In dieser Situation müssen die Priester ihre Kirche in der Öffentlichkeit vertreten, Diskussionen um Glaubensinhalte führen, bei den Behörden die Belange der Kirche durchsetzen. Hierzu fehlen der Kirche jegliche Einrichtungen. Ein ganz entscheidend wichtiger Schrift nach vorn wurde durch die Errichtung des Klosters „Mar Ephrem der Syrer" in Losser, Holland, erreicht. Hier werden nun die orientalische Spiritualität, die aramäische Sprache, die Lieder und Gesänge der Kirche gepflegt. Hier können die Mitglieder der Kirche, aber auch die westlichen Menschen erleben, welche reichen kulturellen und kirchlichen Werte diese kirchliche Tradition in sich birgt. Erzbischof Julius Çiçek setzte alles daran, auch möglichst schnell eine eigene Druckerei anzugliedern. Fibeln, Schulbücher, alte und neue Literatur der syrisch-orthodoxen Kirche werden hier aufgelegt. Eine eigene Zeitschrift wurde herausgegeben: „Kolo Süryoyo", Magazin, Zeitschrift der syrisch-orthodoxen Diözese von Europa.

So notwendig und wichtig diese Einrichtungen sind, so kommt die Kirche doch

nicht umhin, ihren Priesteramtskandidaten möglichst eine akademische Ausbildung zuteil werden zu lassen. Jedoch wird die Notwendigkeit einer Hochschulbildung für Priester in der Kirche noch nicht allgemein als notwendig angesehen. Auf diesem Gebiet kann die pastorale Abmachung zwischen Patriarch Iwas Zakka I. und Papst Joahhes Paul II. vom 23. Juni 1984 eine große Hilfe sein. Die Konkretisierung dieser Abmachung steht jedoch noch aus.

Fehlen der eigenen Kirchen und Kultgebäude

Beim Aufbau einer eigenen seelsorglichen Betreuung der syrisch-orthodoxen Christen durch ihre Seelsorger waren überall sowohl katholische als auch evangelische Pfarrer bereit, ihre Kirchen, bis aus wenige Ausnahmen, unentgeltlich für den Gottesdienst bereitzustellen. Dennoch konnten die syrisch-orthodoxen Gottesdienst bei dem Priestermangel nur sporadisch gehalten werden. Darüber hinaus ist es den syrisch-orthodoxen Christen erlaubt, an den katholischen Messen teilzunehmen und auch dort die heilige Kommunion zu empfangen. Außerdem können die sort auch die Sakramente der Beichte und Krankensalbung empfangen, wenn kein eigener Pfarrer und kein eigenere Gottesdienst erreichbar sind. Dennoch, wirklich zu Hause können sich diese Christen in der katholischen Kirche oder auch in den evangelischen Kirchen nicht fühlen: für die Gottesdienstzeiten mußten immer Zeiten akzeptiert werden, die nach dem normalen Gottesdienst der katholischen oder evangelischen Gemeinde lagen und somit recht oft in die Mittagszeit hineinragten. Bei der Länge der Gottesdienste konnte sich die Liturgie hier nicht voll entfalten. Außerdem sind die westlichen Kirchen entsprechend der Liturgie gebaut. Die syrisch-orthodoxe Kirche feiert ihre Messe gewöhnlich nach der uralten Liturgie des Apostel Jakobus. Das „Heiligste" und das „Kirchenschiff" sind durch einen Vorhang voneinander getrennt. Eine Ikonostase kennt diese Kirche nicht. Der Priester steht gewöhnlich mit dem Rücken zum Volk, wodurch der Opfercharakter der heiligen Liturgie, des heiligen „Kurbono", unterstrichen wird. Die Kirchen sind reich bebildert mit Darstellungen der Evangelisten, der Engel, besonders der Seraphim und Cherubim sowie den Heiligen des Tur Abdin, des heiligen Ephrem des Syrers und andere Heiligen. Das Bildnis der Gottesmutter, gemalt nach der uralten Tradition, wie sie der Evangelist Lukas gemalt haben soll, darf in der syrisch-orthodoxen Kirche nicht fehlen. Durch sehr große Opfer von seiten der syrisch-orthodoxen Kirchen als auch durch Hilfen der Großkirchen, sowohl der evangelischen als auch der katholischen, konnten mittlerweile einige eigene Gotteshäuser eingerichter werden, so in Berlin, in Delmenhorst, Gütersloh und Ahlen. Wegen der weiten Verstreuung über ganz Deutschland wird es jedoch nicht möglich sein, für alle syrisch-orthodoxen Christen eine eigene Kirche in gut erreichbarere Entfernung zu errichten. Begrüßenswert wäre, wenn die deutschen Behörden es zulassen würden, daß diese Christen möglichst in die Nähre ihrer Kirchen umsiedeln könnten. Dieser Wunsch der syrisch-orthodoxen Christen läßt sich nur dann richtig verstehen, wenn man weiß, was der kirchliche Raum was die Kirche für diese Christen bedeutet. Bei der Kirchenweihe in Ahlen sagte Pfarrer Yusuf Harmann in seiner Ansprache: „Die Kirche ist die Mutter der Gläubigen, die ihre Kinder in sich birgt".

Es ist erstaunlich und bewundernswert, welche gewaltigen Entfernungen diese Christen Sonntag für Sonntag zurücklegen, um am heiligen Kurbono teilzunehmen, wenn sie nicht durch die deutschen Gesetze, sprich Asylgesetze, daran gehindert werden. Es ist darüber hinaus bemerkenswert, welche riesige Opfer diese Christen dafür bringen, eine eigene Kirche zu haben.

Finanzielle Unterstützungen von Seiten der Großkirchen

Die syrisch-orthodoxen Christen haben bei ihrer Übersiedlung nach Deutschland größtenteils ihr Hab und Gut im Stich gelassen oder es von heute auf morgen verkauft, um wenigstens einen kleinen Erlös dafür zu bekommen. In Deutschland können sie ihre erlernte Berufe oft nicht ausüben, da sie keine entsprechende Zeugnisse vorweisen können. Von Hause aus sind sie Bauern, Handwerker, insbesondere Kupfer-, Silber- und Goldschmiede. Aber was hilft ihnen das in Deutschland, wenn sie keine entsprechenden Papiere haben. Hinzu kommt, daß die Asylbewerber für zwei Jahre keine Arbeit annehmen dürfen und sie in dieser Zeit auch kein Kindergeld beziehen, obwohl ihre Familien recht kinderreich sind. Oft sind ihre Ersparnisse aus der Türkei bei der Ausreise nach Deutschland zusammengeschmolzen. Manchmal ist es ihnen möglich, übriggebliebene Ersparnisse für eine bescheiden Lebensweise in Deutschland mit einzusetzen. Auch ihre Kirche mußte in Deutschland finanziell beim Nullpunkt anfangen. Wie soll sie da ihre Seelsorger bezahlen? Wo soll es ihr möglich sein, kirchliche Gebäude zu errichten? Zum Teil wurden die Kirche weitherzig von den Kirchen der Bundesrepublik Deutschland, sowohl der evangelischen als auch der katholischen Kirchen, finanziell unterstützt.

Hilfen bei der Errichtung von Kirchen und kirchliche Gebäuden

Auf diesem Gebiet ist die Hilfe am unproblematischten. Es kann genau nachgewiesen werden, wofür die Hilfe gebraucht wird. Eine genaue Abrechnung ist möglich. Auch ist es relativ leicht, den anderen Kirchen deutlich zu machen, daß syrisch-orthodoxe Kirchen und Zentren Besonderheiten haben, indem sie manche Akzente anders setzen als in den westlichen Kirchen üblich.

Hilfen bei der Anstellung von Personal bei Pfarren und Sozialarbeitern

Bei Hilfen auf diesem Gebiet melden sich erheblich größere Probleme und Schwierigkeiten an. Da es anfangs des syrisch-orthodoxen Kirche an jeglicher Organisationsform der Dienste fehlte, war es faktisch nicht anders möglich, als diese Personen über die Caritas oder das Diakonischen Werk einzustellen.

Aber schon ein altes deutsches Sprichwort sagte: „Wessen Brot ich esse, dessen Lied ich singe". So liegen einerseits die Probleme bei den Leuten, die angestellt werden. Sind sie bereit und fähig, wirklich die Interessen ihrer Leute und ihrer Kirche zu vertreten? Schließlich kommen sie in die Sicherheit, die ihnen die Großkirche gewährt, hinein. Es besteht die Gefahr, daß sie eher geneigt sind, den Willen ihrer Vorgesetzten-Gremien möglichst exakt Folge zu leisten, ohne große Rücksicht auf die Belange und Wünsche ihrer eigenen Leute, ihrer eigenen Kirche. Die Kirchen bestehen darauf, daß auch die eingestellten syrisch-orthodoxen Christen sich ihren Richtlinien unterwerfen. Sie werden beurteilt nach ihren eigenen Kriterien. Den Vorgesetzten der Großkirchen sind aber oft die Anliegen der syrisch-orthodoxen Kirchen nicht bekannt, oder sie sind für sie nicht einsichtig. Beide Anstellungsträger, sei es die katholische oder auch die evangelische Kirche oder die ihnen zugeordneten Hilfswerke Caritas und Diakonisches Werk, sollten dafür Sorge tragen, genausogut wie auch die Angestellten selbst, daß möglichst bald ihr Anstellungsträger die syrisch-orthodoxe Kirche selbst wird. Diese Kirche ist nun seit einiger Zeit in Deutschland ein eingetragener Verein mit eigenen Statuten, die sowohl dem Wesen der syrisch-orthodoxen Kirche als auch dem deutschen Vereinswesen gerecht wird. Der Sitz dieses Vereins ist Ahlen in Westfalen. Im Augenblick laufen Verhandlungen, daß die syrisch-orthodoxe Kirche als Kör-

perschaft des Öffentlichen Rechtes in Deutschland anerkannt wird. Die Kirche bittet darum, daß alle Spenden und finanziellen Hilfen, von wo sie auch immer kommen mögen, an diese „Syrisch-orthodoxe Kirche e.V. Ahlen" entrichtet werden, so daß die Kirche selbst die Akzentuierung ihrer Ausgaben völlig frei entscheiden kann. Nur so kann sie ihren eigentlichen Auftrag in Deutschland verwirklichen, auch zum Wohle der Gesamtkirche und zu einer Vertiefung der ökumenischen Beziehungen der syrisch-orthodoxen Kirche zu den Großkirchen ohne Ängste, daß sie irgendwie „vereinnahmt" wird.

Die Ökumene

Wie schon aus dem vorher Gesagtem hervorging, ist die syrisch-orthodoxe Kirche den ökumenischen Fragen gegenüber sehr aufgeschlossen. Seit den 60er Jahren ist sie Mitglied im Weltrat der Kirchen. Mit der katholischen Kirche hat sie in Kommuniques im Jahre 1971 und dann vor allen Dingen im Jahre 1984 weitgehende Vereinbarungen getroffen. Obwohl keine volle Kirchengemeinschaft erzielt werden konnte, wird jedoch den Mitgliedern der beiden Kirchen in bestimmten Situationen erlaubt, vom Priester der anderen Kirche die Sakramente der Buße, der Eucharistie und der Krankensalbung zu empfangen.

Da die syrisch-orthodoxe Kirche eine verhältnismäßig kleine Gemeinschaft ist und in Deutschland noch relativ unbekannt ist, sollen hier einige Grundanliegen der syrisch-orthodoxen Kirche für ökumenische Gespräche genannt werden:

1. Die syrisch-orthodoxe Kirche versteht sich als erste in Jerusalem und Antiochien gegründete Kirche Jesu Christi. Syrisch ist ein Synonym für christlich (der Name hat nichts mit dem syrischen Staat zu tun).
2. Diese Kirche ist sehr traditionsbewußt. Die ununterbrochene apostolische Amtsnachfolge ihrer Patriarchen ist zeichenhaft für die rechte Bewahrung des Glaubens.
3. Die syrisch-orthodoxe Kirche ist hierarchisch gegliedert, das heißt, der Aufbau von Patriarchen über Bischöfe, Priester, Diakone und Volk ist eine von Gott gewollte und von Jesus Christus eingesetzte Ordnung.

Gesprächspartner für die Ökumene sind an erster Stelle der Patriarch von Damaskus selbst un im Metropolitenbereich der jeweils zuständige Erzbischof. Ökumenische Abmachungen mit einzelnen Priestern oder mit Gemeinden sind nur möglich mit Erlaubnis des Erzbischofs. Wenn diese Ordnung nicht eingehalten wird, empfindet die Kirche das als Einmischung in ihre inneren Angelegenheiten, und die Gespräche werden nur unnötig belastet.

Voraussetzung für wirklich gute ökumenische Gespräche und Abmachungen sind die gegenseitige tiefe Ehrfurcht vor der jeweiligen anderen Tradition und vor den Glaubensinhalten der anderen Kirche. Die syrisch-orthodoxe Kirche ist für viele Christen, ob katholisch oder evangelisch, insbesondere auch durch die orientalischen Eigenarten noch ein Buch mit sieben Siegeln. Durch eine bessere Kenntnis der Probleme und Schwierigkeiten dieser Christen, dieser Kirche soll das gute Miteinander der Christen in Deutschland und un Europa noch verbessert werden.

Hava kuşları Yüce Tanrıya Şükrettikleri niteliği

Yazan: Hori Aziz Günel, Istanbul

-2-

Kuşlar, birçok çeşitli yollarda bize sebat ve dayanma'yı öğretmekle rehberlik etmektedirler. Bu konuda bize bir öykü anlatan **Meşasvestes** ayaletine bağlı Bronton şehrinde oturan **Tarner** adındaki bir din adamın bir kuşla olan ilgisini beraber dinliyelim:

Tarnerin, bir kuşun hikâyesini anlatan eserinde şöyle anlatmaktadır:

,,Yanımda birkaç yıl beslemiş olduğum bir kuşu, özel bir kafese koymuştum. Yanında, ayrıca ikinci bir kafesin içinde bir çift kanarya kuşu yerleştirmiştim.

Benim kuşum, yanındaki kafeste çift kanaryaleri görünce, birkaç aya kadar hem suskun hem de dik dik bakmaktan başka bir davranış olmadı. İki kanaryayı yalınız seyretmek ve onları dinlemek hevesini bildiriyordu. Kuşumun bunca suskunluğu ve diğerlerini dinlemisini beni şaşırdı. Ben daha dayanamadım, herhalde kuşuma bilemediğim bir üzüntüsü olmuştur. Öyleyse, ben kuşumu kafesinden çıkarayım ve şu kanaryaların yanına bırakayım derken, öyle yaptım. Ayni kafese üçünü kapattım, bakayım durum ne olacak diye günbegün onları izliyorum. Belki kuşumun unuttuğu, yine bunlardan öğrenebilir sanısıyla, meğer bu işi nafile düşünmüşüm. Hayal kırgınlığına uğradım, amane olursa olsun yine de ,,Sebat,m mutlaka sabır getirir ve sabır da başarıya ulaştırır sahibini'' dsenilen ata sözünü boşa atmadım. Bu süre içinde kuşun bazı denemeler yaptığını gözümden kaçmadı, hoşuma gitti, yine sabır yine sabır. Birkaç gün sonra benim kuşum bazen kendi kırtlağını öbür kuşlar gibi, boynunu da onların uzattığı şekilde uzattığını, itinayle onları taklit ettiğini seziyorum. Kuşum olur olmuz arkadaşlarının nağmelerini taklit etmeye ve fakat onun sesi arkadaşlarının sesine birtürlü uymaz, aldu daha keskin ve düzensiz ses çıkardığının hırsı içinde arkadaşlarına şiddetle kızdığını, hücüm ettiğini izliyorum. Utanç duymadan onları gagaladığını görünce ürktüm, onları öldürür diye korktum, kusur onun değilmiş gibi hareketler yapıyordu, ,,beni niçin öğretmiyorsunuz'' gibi davranışları, beni yine hayal kırgınlığına uğratır, ondan öc almamın kini bana öğretmesinden endişe ettim.

Netice kuşum bu denemeyi sürerken, dört hafta sürece dayanmakla en son birisinin ötüşünü taklit etmeyi başarmıştı, bana bir oooh vermişti kalbime. Onun bu başarısı kendisine bir cesaret vererek, kısa bir süre içinde öbür arkadaşının da büyük bir azımla altı hafta sonra sesini taklit etmeyi başarabilmiştir. Baştan sona kadar bu kanaryalerle tam bir ahenk içinde her türlü makam ve hava'yı öğrenmiş olan bu kuşuma çok memnün ve teşekkür ettim.

Enbüyük gariplik şudurki, kanaryalerle ilkin başlamaması, onların tam itinayle dinlemesinden gelmişti güzel kuşumun. Arkadaş kanaryaler, başarısına inandıktan sonra bir de kendilerine başkan seçmişlerdi. Bu kez de kendisi başta makama başlar ,,beni takip ediniz'' gibidinden komuta verirdi. Şunu da unutmayalımkı, kuşun bu başarısı onun inceliğinden ve lütfundan ol-

mayıp, ancak iki kanaryanın kendisine yıl-
madan gösterdiklerdi iyi ahlaktan ve yakın
ilgilerinden olmuştur. O onlara ilkbaşta
saldırı ve hücümlerini sürerken, onlarsa
onu sıkıştırmadan, bağışlamak suretiyle et-
kilemiş olup başarıya kavuşturmuşlardı.
Şunu da belirtelim ki, kanarya arkadaşları-
nın ısrarla nağmelerini öğrendikten sonra,
kendisinin özel nağme ve ötüşünü
unutmuştu, ama yeniden kendi özel nağ-
mesine dönüş yapar, aynı zamanda kendi
özel eski nağmesini de elde edebilmiştir.
Her halde kendi arkadaşlarının taklitini
yaptıktan sonra kendi eski nağmesine de-
vam ederken adate coşardı. Harika birşey!
Bir nağmeden diğerine hava değiştirmesi,
gerçekten bir mücizedir.
Demekki bizler de sebat ve sabırı bu sevim-
li kuşlardan öğrenmeliyiz.
Zaten Hz. İsa buyurmuştur ki: ,,Sabrınızla kendinizi kurtarabileceksiniz''.

d) Başka bir ders daha kuşlardan öğrenmemiz gerekiyorsa, O da *Lütuf* ve naziklik'tir. Yüce Tanrı da her halükârda insan oğullarının bu örnekleri kuşlardan öğrenmeyi ısrarla istemektedir. Zira ,,Hava kuşlarına bakınız'' buyurması yeterlidir. Bizim de biribirimize karşı sürekli sevgiyle işlem görüp yekdiğerimizi naziklik içinde karşılamamızı istemektedir. Ayrıca yalınız biribirimizle kalmıyor, hatta kuşları ve diğer hayvanları da kendimize alıştırıp, onlar bizi, biz onları sevmeye davet ediyor.
Bu çok önemli bir olaydırki anlatmadan geçmek istemedim: Olay şöyledir:
Kurtların kafilesinden bir kurt yaralanınca, diğer kurtlar yaralının üzerine çullanarak parça eder öldürürler.
Bir de denizde yaşayan **Delfin** denilen ünlü bir hayvan'dırki, arkadaşları arasında yaralanınca bütün Delfin'ler üstüne toplanır kemiklerini bile soyarlar, eti yer kemikler çırılçıplak bırakır uzaklaşırlar.
Kuşlara gelince, onlarla diğer hayvanlar arasında büyük bir ayırım vardır. Sözgelimi, **Blüfer** adındaki kuş vurulmuş veye yaralanmışsa arkadaşları onu parçalamak veya yardımsız bırakmak için değil, bilakis hep arkadaşlar toplanır, yaralı veya ölmüş olsun, etrafını sararlar, hatta en büyük tehlikeyi bile gözönüne alır, onu terk etmezler. Mutlaka arkadaşlarını kurtarmak veya yardım etmek isterler. Elbette ki bu lütuf ve naziklik değilse ne olabilir? Elbette
büyük bir şefkatve inceliktir.
Şefkat ve incelik hakkında güzel bir hikây-
emizi anlatalım:
Mahelle meydanına bitişik bir oda'da bir
bayan oturuyirdu. Ortalıkta birçok tavuk,
ördek, hindi ve kazlar bulunuyordu. Kaz
horoz'u bayana doğru yürüyor. Bayan bu
görünümden ürktü. Horoz, bayana yetişi-
yor, bayanın eteğini gagasıyle tutuyor, ve
çekiyor. Kapıya doğru bayanı götürmek
istiyor. Bayan, horozun bu davranışini ga-
rip karşılayıp horozu eliyle iterek uzaklaştırmak istiyorsa da, maalesef horoz daha fazla gagasıyle tuttuğu bayanın eteğini çekiyor bırakmıyor. Bayan bu hayvanın bir maksadı varolduğunu anlamış, horozu takip etmiş. Horoz bu kez de etiği koyverir bayanın önüne düşer, iki de bir yürürken arkasına bakıyor, bayan geliyor mu, diye. Sonuç horoz bayanı olayın yerine kadar götürür. Olay, bir havuzun içinde kazın biri, havuzun su borusuna bir yemi görmüş, gagasını yemi almaya uzatırken, kazara, kazın kafası su borusunun içinde sıkışır ve kendini kurtaramıyor. Horoz, kazın kendini kurtaramadığını görünce, hemen imdadına bayanı almaya gider ve getirir. Bayan, horozun bu fedekarlığını takdir ederek havuza iniyor, dişi kaz'ın kafasını su borusundan, incitmeden çıkarıyor. Kaz yeniden arkadaşı olan, veya eşi olan horoza sevinçle iltihak ediyor. Her ikisi kanatlarını çırparak hem sevinir hem de sesleriyle şükran ve minnettarlıklarını kurtarıcı bayana bildirmekte ihmal etmediler.
Buna nezer bor olayımız daha vardır ki, anlatmaya değer: Olay şöyledir:
Devamlı idaresini, evlere beyaz kum satmakla sağlayan bir delikanlı.
Günün birinde bir aileye kum satmaya giderken, **Havva** adında evde bir kızla karşılaşıyor. Havva, kumu delikanlıdan alınca bir de üstelik yemek için bir kek delikanlının eline veriyor, ayrıca ilgi ve şefkatını göstermeyi de ihmal etmiyor. Kâh'ta sevgi alameti olarak bir de elma delikanlının eline sokuşturuyor. Kız Havva'nın bu ilginç

şefkat ve devranışlarına karşı bir teşekkür mahiyetinde, delikanlı günün birinde, küçük bir kafese yerleştirdiği gayet sevimli bir kanarya kuşu getirip kıza hediye ediyor. Delikanlının bu güzel hediyesine sevinen Havva, memnüniyetle hediyeyi kabuleder ve kadesi evin penceresine asıyor.
– Kız, ,,Bu kanarya benimdir, yalınız benimdir'' diye evde topal bulunan kücük kızkardeşine bile el dokundurmuyor. Tabbi ki bu değerli hediye Havvanın malıydı. Ama ne kadar olsa yine hata Havvanındı. Zira kuş bizatihi Havvanın kusur ve hatasını bildirmişti. Esasen Havvadaki çekememezlik ve ahmaklık adatine dair kendi annesinden daima tenkit edilir nasihet verilirdi. Özellikle o güzel kuşun devranışlarını anımsamayan Havva'ya annesi tarafından kendisine göteriliyordu:
– Bak kızım, şu iyi kuşun huyuna, bu kafesin içinde sürekli tutuklu olduğu halde hiç kızmadan darılmadan güzel ötüşünü, tatlı nağmesini esirgemeden bize işittiyriyor. Bu hepimiz için bir hilim ve yumuşaklığın, nazikliğın bir aynasıdır, derdi.
Bu akıllı ana, kızını kuşun aracılığıyla uysallığa alıştırmaya başlamıştı. Kuşu susturmak isteyince kafesin üzerini bir örtüyle kapatırken kuş susuyordu, velevki havasının ötüşü içinde olsa bile, hemen susardı.
–Örtüyü kaldırınca yine ötmeye devam ederdi. Böylelikle Havva, kuşu kendine bir öğretmen yerinde kabuleder, kendini bir öğrenci gibi; uysallığı öğrenmişti.
Kız Havva'nın halasinin sevimli bir kanaryası vardı. Nedense bu kuşcağız aniden göremez oldu, körlesmişti. Hatta yamini yiyemez, suyunu içemez duruma düşmüştü. Çünkü gözleri bundanböyle görmüyordu. Neredeyse ölümün pençesindeydi. Havva bir gün halasine nasihet ederek, kör kuşu, kendi kuşunun yanında kafese koymansını söyledi, fiilen de olay böylece tatbik edildi.
Havva kuşun adını **,,Jak''** takmıştı. Kör kuşun adı da **,,Bil'idi''**. Kör koşu, Jak'ın yanına verdiler, Havva özellikle Jak'a şunları söyledi:
– Ey güzel küçük sevimle Jak'ım, şüphesiz sen müjdecilerin müjdecisi'sin. Daima iyilik sever olmalarını öğretiyorsun. Senin bu biçare arkadaşına ilgi ve iyiliğini göstermeni istiyorum. Onun yaşam aczını duyuyorsun, ihmal etmeden yardım elini ona uzat, onu her bakımdan eğit öğret, benim senden istirhamım budur, derken; Jak ise Havvanın ifadesinden birşey anlamamıştı galiba, yine de Kör Bil'i yanına verdiklerinde garip birşey görmüş gibi, iki güne kadar kör kuştan çekingen görünen Jak, yanına bile yaklaşmıyordu. İki gün sonra Jakın içine şefkat ruhu kaynamıştı. Hemen kör Bil'e yaklaşmış, Onu yemliğine doğru dürte dürte getiriyor, kendi gagasını yemliğe batırıp biçare Bil'in ağzına veriyor. Bil, birkaç taneyi Jak'ın gagasından yutunca hemen yavaş yavaş canlanmaya başlıyor. Bil bu ilgiye karşı çok memnün ve sevinçli görünmekteydi. Bil, başladı teşekkür edercesine ötüşerek kanatlarını sevinçli sevinçli sallaya sallaya Jak'a sığınıyordu. Jak, biçare Bil'i su kabına doğru götürür başını suya batırır gagasiyle suyu alır Bil'in ağzına boşatır, böylelikle her ikisi eş nağmeyle coşup öter sevinirler. O andan itibaren Jak görevini, yükümlülüğünü anlamıştı. Gerektiği kadar bu fakir Bil'e usanmadan yılmadan ilgi gösteriyordu.
Jak, sısak şefkatını, bir ananın çocuğuna gösterdiği şefkattan hiç farkı yoktu. Kendisi de bir kurtarıcı olduğunu kesin olarak farkına varmıştı.
Kız Havva kuştan arkadaşına karşı olan bunca şefkat ve sıcaklığı görünce, daha dayanamadı. Üzüntü ve şefkat birden basarak sakat kız kardeşine karşı göstermiş olduğu küstahlık ve hırçın davranışlarından gözleri yaştan dolu, yaptığına büyük pişmanlık duyar, ahlar çeker, biçare sakat kız kardeşine neler yaptığının farkında olarak ,,Acaba Jak'ın, arkadaşına gösterdiği inayetin yarısı kadar sakat kızkardeşime gösterebilecekmiyim?'' derken, Havva, Jak'a doğru yöneli ve şunları söyler:
– Azizim Jak! Sen biliyormusun neleri öğrettin bana, bana ne yarar sağladığını bilsen, dedikten sonra Jak'ı bırakıp kızkardeşine gider, boynuna sarılır bağrına basar, Ondan yüzlerce af diler, yaptıklarına dair özür diler. Küçük öğretmen kuş'un kendisine öğrettiği dersi kalbine yerleştirir, haz duyar.

Evet, kuşların biribirine olan yakınlık ve ilgi ile şefkat devranışları öğrenirsek, lütüf, naziklik ve uyumsallık yararını mutlaka bulacağız.

Kuşların daha birçok, başkalarına yarar veren yol ve öyküleri çoktur. Sözgelimi, sokak ve meydan süpürücülere verdikleri yayarların sayısı çoktur, şöyleki:'

Sokak ve ortalığa görgüsüzce atılan çöplerden üflenen pis, mekrüh kokulardan ve her taraf pislik içinde küflenmiş durumlar mevcüttür. Kuşların biz insanlara verdikleri yararlar, süpürücülerin katkısından daha çoktur. Özellikle sıcak ülkelerde ölen hayvan ve davarin cesetleri dışarlara atılıp terk edilirken, havayı bile pis kokulardan doldururlar. Bu mikroplu kokular insana ne kötü hastalıklar verdikleri hepimizce bilinmiştir. Fakat en büyük inayeti bize yapan **Kevser** kuşları ve başkası, bu kokuları alır almaz hemen yere iner o tüm kokmuşları etlerden sıyırır yerler, kemiler hemen kurur, pis kokular ortadan kalkar ve kalkmasına da kuşlar neden olun. Bu ise beşeriyete en büyük inayet değilmidir?

Özellikle kuşların, zararlı sinek ve böcekleri ekinlerin tarlasından, bahçelerin içinden ayıklayıp yerken, ekini, tarlayı ve bahçeyi zararlı böceklerden kurtarmak kadar bir yarar olabilirmi? Daha da bu yollardaki ve bu konular gibi, kuşların insanoğluna yaptıkları iyilikler, verdikleri yararların sayısı pekçoktur, özellikle bizim için birer derstir. Bizi yek diğerimize iyilik etmeye şefkat ve incelik göstermeye davet etmektedir.

Sözgelimi, Güney Amerikada **Buvvak** (arapça adı) adında büyük bir kuş vardır ki, İnsan bunu evde büyütüp eğitiyor, yönetiyor. Adete bir çoban köpeği gibi sürüyü dağa götürür otlatır, nöbetini bekler korur ve yine sapasağlam sürüyü akşam eve getirir.

Almanyada kör bir kadın hemde epey yaşlı. Kendisinin büyüttüğü bir ördeği vardı. Yaşlı kör kadın Kiliseye dua etmeğe gidemiyordu. Adet edindiği üzere sevimli ördeğin yardımıyla kiliseye giderdi. Ördek sahibesinin eteğinden gagasıyle tutar onu kiliseye kadar götürür, hatta oturduğu sandalyaya otutturur bırakır, kendisi kilise bahçesine çıkar birşeyler bulur atıştırır, eğlenir, cemaatın kiliseden çıktığını gören bu zeki ördek, kiliseye girer yaşlı kör sahibesinin yine eteğinden tutar sapasağlam eve getirir. Günlerden biri yaşlı kör kadını ziyaret maksadıyle bir ruhani adam evine gider, bulamaz. Nereye gittiğini sorunca, kadının dışarlara hava alamaya gittiğini haber alınca, din adamının tuhafına gider ve ,,Yaşlı kör kadını tek başına dışarda ne işi var? Bir yerde yıkılır ölür, der. Aldığı cevap şöyleydi:

– Merak etmeyin peder, kadıncağız yalnız değildir, ördeği beraberdir. Dendiği zaman Peder hayret eder.

Dikkat edersek, en yararlı dersleri kuşlardan öğrenebiliriz değerli okurlarım. İzin verirseniz şu anlamlı olayı anlatmadan geçemoiyorum.

Günün birinde bir bet civardaki ormanlığı gezinirken garip bir olayla karşılarşır. Olay şöyleydi:

Birçok kuşların garip garip sesler çıkardıklarını ve bir yere toplandıklarını görünce, amaç ne olduğunu öğrenmek üzere olay yerine gider. Durumu etüd edince bir dişi kuşun kanadı bir ağacın dalları arasında sıkıştığını, kuşcağız birtürlü kendi kendini kurtaramıyordu bütün çapalarına rağmen. Bu kuşcağız, kuş arkadaşlarına kendi sivesiyle imdat çağırınca, civardaki tüm kuşlar toplanır kurtarmaya uğraşırken, bey, dikkatını çeken bu olayı hayretle izliyordu. Tutuklu dişi kuşun hemen yanında ki yuvada yavru kuşların da annelerini kurtarma imkânları olmadığını sezer ve biraz daha sabırlı olmaya çalışır. Ne baksınki büyük kartallar dahi herdörtyandan esir kuşun imdadına gelip toplanmışlardı. Öyle sesler çıkarırlar, insan adete şaşar. Bu hayvanlar her irizinin ağzından birer ikişer çeğirge veya sinek, tutuklu kuşun önce ağzına, sonrada civcivlerin ağızlarına veriyorlardı. Tutuklu kuş kendi şivesiyle imdadına gelen kuş arkadaşlara derin bir sesle teşekkür edercesine öterken, bey adam, buna daha dayanamayıp ağaca cıkıyor, kuşcağızı kurtarır salıveriyor. Kurtulan bukuş hemen uçar ikide bir adama yaklaşır, kanatçiklerini çırpa kendi kurtarıcısına teşekkür edercesine ve hemen çabucak yu-

vasına yavruların üstüne konar onları gıdıklar, kanatları arasına alır, güzel östüşüyle bütün yardınseven kuş arkadaşlarına sesiyle tesekkür eder. Kuşlar, tutuklunun azededildiğini ve başka bir ihtiyacda kalmadığını anlayınca herkes kendi yerine uçarak gider.

Bu görüntü ne kadar güzel değilmi? Bu öyle göz kamaştırıcı bir sahnedir ki insanlar bile bunu tertip edemezler. Bu ise, insanlar, herkes kendi komşusuna yardım etme bilgisini öğretiyor. Bü öykü ve olayı fiilen olup bitenlerden biridir. Sakın düzme olduğunu sanmıyalım. Çünkü Yüce Tanrı bu sevimli yaratıkların biribirine yardım ve sıcak yakınlığı, yardımseven insan oğluna bir ders kabilinde olmasını murat eylemiştir.

Kuşların bize öğretmenlik ettiklerine dair şu hikayeyle saptamak ister ve ondan sonra sözümüze son vermek isteriz.

İki komşu hergün beraber ormanlardan ağaç ve odun kesmeye giderler. Evliydiler. Sevimli çocukları vardı. Yarınki günde çocuklarının sefil kalmamaları için çok çalışmaları gerekiyordu. Oduncular dan biri saf, münis ve latifin biriydi, öteki de sürekli yüzü asık, karamser, kâh fakir kalacağından, kâhta günün birinde bir yerde düşüp ölecek, çocukları sefil ve perişan kalacaklarından hayal ederdi. ,,Fakirlik çok kötü birşeydir, hasta olup ölürsem çoluk çocuklarıma kim bakacak'', diye hep kuruntu içinde düşünürdü.

– Komşusu ona: ,,korkma, böyle karamser olma kuruntular içinde bocalanma! Allah göstermesin hastalanıp düşsek bile Yüce Tanrı bizi çok iyi düşünebilir'' diye teselli veriyordu.

Günlerden biri, adetleri üzere ormana gider, herbiri kendi işine koyulur. İşleriyle uğraşırken, iki kuş yuvasını yüksek bir ağacın üzerinde görürler, her bir yuvada birer anakuş yumurtasının üzerine orutmuş buluyorlar. Her iki oduncu günden güne bu iki hayvancığı izliyorlar. Sonuç, günün birinde yavruların sesleri yuvalarda işitiliyor. Her sabah oradan gittiğini ve gagaları dolu yemler yavrularına getiirdiklerini görüyorlar. Karamser olan oduncu birgün kuşların yakınından geçerken anakuşun yavrularına taşıdığı, gagasına aldığı yemi, yavruların ağzına verirken, havadan bir Atmaca kuş bütün hırsıyle hiddetiyle yuvaya saldırıp, anakuşu yavrularından ayırıp bu tatlı ava hoşhoş kodugvunu, o afrit penceleriyle anakuşu'yu parçalayarak yediğini gören oduncu, bu feci ve hırçın olaya dayanamayarak kendini parçalarcasına bağırır, çağırır ama onu dinleyen kimse yoktu. Onun karagozlerine bakan da yoktu. Atmaca, kuşu afiyetle midesine indirmişti.

Karamser oduncu:

,,– Acaba bu yavrucuklara kim bakacak, onların hali ne olacak, kim besleyecek onlara, ağaç yüksek yetişemiyorum, çıkamıyorum. Anasız kalmış sefillere nasıl yardım edebelirim, ölmeye mahkümdürler. Korkarım yarın benim de çocuklarım böyle yetim kalırlar''. Diye, içi yanıyordu.

Bu olayın etkisi birtirlü oduncuyu terketmiyordu. Dert ve keder içinde üzüntülüydü. Hatta akşam eve dönüşünde o semmten bile geçmek istemerek başka biryerden dönüş yapmıştı ki, sefil yavruların iniltisini duymasın veya öldüklerinin faciasını görmesin. Ertesi güne zor dayanan oduncu, yetimkimsesiz kalmış yavrucuklar da yuvaları onlara mezar olmuş sanısı içinde ,,mutlaka şimdiye kadar ölmüşlerdir'' derken zor bela sabahlamıştı. Baltasını omuzuna almış oduncu, sabırsızlıkla yuvayı taşıyan ağacın dibinde kendini bulmuştu. Bir de ne görsün, öbür yandaki yuvanın ana kuşu, o biçare yavruları yetim bırakmayı istemediği belliydi. Kendi öz yavrularını ve yuvasını bırakmış bu biçarecelerin yardım ve imdadına yetişmişti. Yetimciklerin kafaları dışarlara uzanır sarkar, gagacikleri bir karış açılır yem ister. Annelik görevini ihmal etmeden, şefkatlı komşularının sıcaklığı ve yardımseverlıgı onları sarmiş, kucaklamış onları çok mutlu kılarak oz annelerini aramalarına ihtiyaç göstermemişti, yavrular mutluydular. Onlarda onu, annalerinden ayırdetmiyorlar, O da onlara yavrularından daha itanalı ve şefkatlı bakıyordu. O duncu bu sıhhatlı sıhatlı şu lezzetli anı seyredip geçirirken, bu kuşun gösterdiği şafkata şaşkın kalmıştı,

...

Oduncu bu olayı izlemekteyken, şaşkınlık içinde düşünürken, diğer komşu arkadaşı da geliverdi. Kuruntulu ve karamser oduncu, diğer iyimser ve münis arkadaşına olaya bütünüyle anlatınca, öbür oduncu kendisine:

– Bak kardeşim, sana dememişmiydim Yüce Tanrı bu küçük kuşları dahi unutmuşveya ihmal etmiş değildir. Bizi düşündüğü kadar heran bu kuşları da daha çok düşünüyor, çünkü onları da yaratan kendidisidir. Biz insanoğlu eğer Yüce Tanrıya inancımız tam ve sağlamsa, hiçbir kuşku ve korku bizi yıldırmaz, kötülük de bozden uzak kalır. Allah göstermesin sana bir hastalık veya her hangi bir kötülük çatarsa, ben senin çoluk çocuklarını, kuşun yaptığı gibi beslerim, senden daha fazla ilgimi gösterir bağrıma basarım. Ben de hastalanırsam veya bir kötülüğe uğrarsam, sen benden fazla aileme sahip çıkacağına inanıyorum şüphem yoktur asla. Şayet het ikimeze bir kötülük olursa, bizim hiç ummadığımız bir yerden Yüce Tanrı ailelerimizi kayıracak ve bizden daha fazla ilgileneceğine imanım çoktur. Buna candan inanmalıyız.

Kardeşim, Kuşların Allah şükrettiklerinin niteliği, bu gibi olaylardan kendi kedini göstermektedir. Bununla da sebat, lütüf, yardımseverlik ve insanperverliği öğrenmiş oluyoruz.
evet, kuşlar da Yüce Tanrıya şükrettiklerinin niteliği dört yönden geldiğini arzetmeye çalıştık. Yani Yeme, içme, giyim, müziköğrenimi gibi dallardan, bizlerinde kuşlar gibi Yüce Tanrıya teşekkür etmeyi unutmamalıyız. Bununla beraber bizi bu örnekleriyle öğrenime yücelten sevimli kuşlara iyilik edip onları düşünmeliyiz. Onları kendimizden ürkütmemeliyiz, korkutmamalıyız. Şefkat ve lütuflerimizi onlardan esirgememeliyiz. Onlara taş atarak veya tuzak, fah gibi bozmamalı, yavrucuklarını dışarlara atmamalıyız. Özellikle onları kendimize alıştırıp sevmeli ve kardeş gibi beraber yaşamalıyız. Çünkü onlar da bizim gibi Yüce Allahın yaratıklarıdır. Yüce Allah, bizi her yarattığına iyi davranmamızı bizden aşağı ve ya daha yükseği olsun herkese ve her hayvana iyilik etmeyi emretmiştir. Yüceliği bize iyi davrandığı gibi ,,Bunun için hava kuşlarına bakınız'' diye buyurmuştur.
Üstün saygı ve sevgilerimle.

– SON –

****

Nisan – Mayıs – Haziran'da

Mor Afrem Manastırında yayınlanan yeni: Tarihi ve kültür kitablar

[illegible]

[illegible]

1- عقد الجمان في اخبار السريان، بحث تاريخي اجتماعي حول السريان في الديار المقدسة
[illegible]

2- الوقطاب في منشورات الكتاب :
[illegible]

Süryani kilisemiz ve sivil kuruluşlarımız

Yazan: Dr. Aho Sevinç Hadodo
Süryani Konfederasyonu Başkanı

,,Bizden çıktılar,m fakat bizden değildirler. Çünkü bizden olsalardı, bizimle beraber kalırlardı. Fakat hepsinin bizden olmadıkları bilinsin diye, çıktılar''. (1. Yuhanna 2:19).

Aralık 1987 Patriklik Manşurunda yazılan bu ayetin hedef olduğu kuruluşlar ve şahıslar kimlerdir? Aynı paragrafta daha önceki cümleler dikkatle incelendiğinde, bu sorunun cevabı kendiliğinden çıkar. Hedef, Süryani İsmi'ni ve tarihimizi değiştirmek istiyenlerdir. Çünkü, Kilisemiz Kutsal Sınnedos'u kararlarına itaat etmiyorlar. Kilisemiz üyeleri için ,,Patriklik Manşurlarının kanuni gücü vardır''. (Nisan 1983 Manşuru).
Süryaniler, Mesih Efendimiz'in müjdesine iman eden kilise evlâtlarıdır. Sadık evlâtlar, ikibin senelik analarının, yani kilisemizin yanında ve hizmetinde olurlur. Ağaçlar meyvalarından, şahısların ve kuruluşların gayeleri de tutumlarından belli olur. Uluslararası Süryani Konfederasyonu ve onu oluşturan bütün kuruluşlar ile Süryani dernekleri, Süryani İsmi'ne sadık kilise evlâtlarıdır. U.S. Konfederasyonnu'nun ilk başkanı ve Fahri Başkanımız Sayın Dr. Can Şerro, 3. Kongrenin açılış konuşmasında şunları da söyledi: ,,Konfederasyon, kiliseyle beraber çalışır. Kilise tek başına bütün problemler çözemez. Bu asır, ilim ve ihtisas asrıdır.... Hüviyet kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Bu nedenle birliğin önemi çoktur.... Kiliseyle elele vererek yeni müesseseler kurabiliriz. Bunların temeli, ilim ihtisasa dayanmalıdır''.

Geride birakılan on yıl zarfında, nilhassa Avrupa'da, anlamsız ve zararlı münakaşalarla değerli zamanlar öldürüldü. Süryani Ailesi'nin bazı fertleri, Süryani İsmi'ni ve tarihini inkâr ederek başkalarının hizmetçileri olmuşlardır. Bu nedenlerle Kilisemiz Kutsal Sınnedos'u, zaman zaman, bu gibi konular üzerinde önemle durmak ihtiyacını duymuştur. Patriklik Manşurlarının bazılarından, iligili kısımları kısaca aktarıyoruz:

Kasım 1981 Manşuru: ,,... kilisemiz (Süryani Kilisesi), dilimiz (Süryani Dili) ve halkımız (Süryani Halkı) olarak biliniyor. Bu gerçek isimle, her alanda – dinsel ve toplumsal – Süryani olarak tanınıyoruz. Bundan başka bir isim kabul etmiyoruz. Zaman zaman Süryani İsmi'nin dışına çıkanlar, yabancıdırlar., Tarihi ve dini gerçekleri inkâr ediyorlar''.

Şubat 1983 Manşuru: ,,Kilise, halk ve dil ismimizin *Süryani* olduğunu belirten 29. Kasım 1981 tarihi patriklik manşumuzda yayınladığımız Kutsal Sınnedos kararını tasdik ediyoruz. Her yabancı red ediyoruz''.

Nisan 1983 manşuru: ,,Kilisemiz, Tanrı vergisi olan fikir hürriyetini, Süryani Hal-

kından almayı hiç denemedi ve almıyacaktır. Her Süryani, İsa Mesih'te hürdür.... Kilise dışında, ismi ne olursa olsun, *Aşağıdaki şartlarla* istediği sivil müesseseye üye olabilir:

– Süryani Kilisesi'nin ve yaşadığı devletin kanunlarıyla çelişkili olmaması. Herkes kendi yaptığından sorumludur.
– Kiliseye zarar vermemesi ve yetkisini aşarak kilisedeki üyeliğini kötüye kullanmaması.
– *Süryani kilisesi'nin, Süryani halkı'nın* ve *Süryani dili'nin* adını herhangi bir yol ile değiştirmeğe teşebbüs etmemesi".

Kilisemizin bu tutumu, kıvanç vericidir. Hürriyetin de bir sınırı vardır. Devlet ve toplum hayatında hürriyetin sınırı kanunlarla belirlenir. ,,Hürriyet, kanundan çıkmak değil, kanunu konumaktır". Nisan 1983 Manşuru, başka bir yerde diyor: ,,Kutsal Sınnedos'un kararlarına itaat etmiyen, Medih'in cesedi olan kiliseseden kendi kendini uzaklaştırmış oluyor". Aynı şekilde Süryani İsmine ve tarihine ihanet edenler de, kendi kendilerini Süryani Ailesi'nden uzaklaştırmış ve yabancılaştırmış olurlar. Çünkü Süryani Kilisesi, Süryani Halkı ve Süryani Dili isimlerini değiştirmek istiyorlar. Böylelikle tarihi ve dini gerçekleri inkâr ediyorlar. Aynı zamanda kilisemiz kanunlarını çiğniyorlar. Bu nedenlerle, Aralık 1987 Patriklik Manşurundaki çok sert sözleri hak ettiler.

Aralık 1987 Manşuru: ,,Kutsal Sınnedos, aldatıcı kuruluşlar hakkında geniş bir müzakerede bulundu. Bunlar, çeşitli yerlerde değişik isimlerle ortaya çıkmaya başladılar. Kendilerini zorla Süryani Halkı'nin vekilleri tanıtmak cesaretini göstererek onun adına konuşuyorlar. Bunların gayeleri, Süryani Halkı'nı, Süryani Kilisesinden ayırmak ve sınıflara bölerek kiliseye hükmetmektir. Bu örgütler, her nekadar Süryani Kilisesi üyelerinden oluşurlarsa da, kiliseden uzaktırlar. Özel menfaatları için bazen kilisenin ismini kullanırlarsa da, kilisenin öğretimine ve ruhani hedeflerine aykırı gayeler güderek en sonda kilisenin vücuduna zarar veriyorlar. Kutsal Sınnedos, bu gibi aldatıcı örgütlerin red edilemsini uygun buldu. Kilisenin iman kanununa, geleneklerine ve tarihine uymayan ve kiliseye zarar veren her fikir, öğretim ve örgüte karşı durmalarını, Süryani Halkımıza emrediyoruz. Bunlar ve benzerleri, Mesih'in düşmanlarıdır. Elçi Yuhanun dediği gibi: ,,Bizden çıktılar, fakat bizden değildirler. Çünkü bizden olsalardı, bizimle beraber kalırlardı. Fakat hepsinin bizden olmadıkları bilinsin diye, çıktılar". (1. Yuh. 2:19).

Dağınıklık nedeniyle, Süryani Halkımızın problemleri arttı ve büyüdü. Bunları kilisemizin tek başına çözmesi gerçekten zordur. Başta Uluslararası Süryani Konfederasyonu olmak üzere onu oluşturan bütün Süryani kuruluşlarının çalışmalarından kilisemiz memnundur. Kilisemiz, Süryani İsmi'ne sadık olanlara bereketlerini vererek çalışmalarında teşvik etmelidir. Böylelikle fedailer gibi çalışan sivillerin sayısı artar ve kilisenin de yükü hafifler.

Tarih boyunca, Süryani İsmi altında birlik idik. Süryani sivil kuruluşlar olarak daima birlik taraftariyız. Yanlış yollara sapan veya aldatılan kardeşlerimizi tekrar birliğe çağırıyoruz. Yabancı ve sahte isimler altında Süryani Birliği olamaz. Gerçek birlik, tarih boyunca olduğu gibi, Süryani İsmi altında mümkündür. Gerçek olan Süryani İsmimizi ve temiz tarihimizi devam ettirelim.

Sinirlerimize hakim olmak

Hiddet ve öfke insana özgü bir davranıştır. İstediğini elde edemeyen bir çocuğu düşünmek kafıdır. Ancak sinirlenmemek apayrı bir konudur. Hepimiz nerede ise anında öfkelenebilecek kapasitede bir yapıcı sahipsizdir. Öfkeyi geçıştirmeyi öğrenmek, kişiliğimize şekil veren önemli bir güçtür. Öfkeye karşılık vermek kendimizi ve başkalarını etkilediği gibi ayrıca sorunların çözümlenmesi ve stresli durumların atlatılabılmesinde bize yardımcı olacaktır. Öfke can sıkıcı bir duruma karşı iç gidici ile verilen duygusal bir yanıttır. Sinire hakim olmayıp hırsa kapılma ise öfkemize ne çabulukta reaksion göstermemizin bir ölçüsüdür. Öfke doğal olarak ortaya çıkan bir etken olmasına karşın hırsa kapılmamak bizler için ögrenebilecek bir davranış biçmidir. Kendimizi sıkıcı durumlarda çaresiz ve aciz göirdüğümüzde öfkemiz derhal parlar öfke şiddet yüksek oranda zayıf güçsüzlük hissine kapılmış kişilerin başvurdukları bir savunma biçimdir. Bizleri öfkelendiren şey Nedir? ... Sevilmemek, önem verilmemek, yanlış anlaşılmış olmak, engel olmak, karşı gelinmek, dedikodusu, fitnesi yapılmak, Hakaret, adaletsiz muamelle maruz kalmak ve saire. Bu tür küçültücü hareketler hemen hemen her zaman öfke uyandırır. Kendimizi ne kadar çok güvencesiz veya çaresiz hisedersek öfkemiz o kadar siddetli olur.

,,Lord Chesterfield" adındaki bir yazar şöyleder: Sinirlerine hakim olmayan bir kişi bir iş adamı olmayı düşünmemelidir demiştir.

Hırsına kapılmak çok nadir Hallerde faydalı olabilir. Özellikle, veya insanlarla devamlı ilişki içinde bulunanlar sinirlerine veya insanlarla devamlı ilişki içinde bulunanlar sinirlerine hakim olarak kendileri kontrol edebilmeyi öğrenmek zorundadırlar.

Hırsa kapılmak aynen yakılan bir kiprit çöpüne benzer, onu sıkı sıkıya tutursak parmaklarımızı yakarız. Bir kenara atarsak daha beter etrafı ateşe verebiliriz, en iyisi onu üfleyip söndürmeliyiz. Aslında hayat tahrik edici şeylerle doludur. Fakat buna rağmen kendimizi horlanmış esir edilmiş fikrinden kurtulmalıyız. Hem kendi sağlığımız, mutluluğumuz hemde aile efradımız ve dostlarımız bizim sinirlerimize hakim yeteneğine sıkı sıkı bağlıdır. Öfkeyi hiddeti, geçiştirmeyi öğrenmek şahsiyetimize şekil veren önemli bir güçtür.

Hepimiz için saygılar.

Hazaklı Lahdo Sağ
Altensteig/Almanya

ܗܘ ܕܟܒܫ ܠܡܣܘܪܘܬܗ ܒܠܒܘܗ | ܫܒܝܚ
ܘܫܠܝܐ ܢܦܫܗ ܒܗ. „ ܐܡܬܠܐ ܕ:ܘ"

HABERLER
Nachrichten

Vatikan'ın Mali Durumu

Vatikan'ın zenginliğini duymayan yoktur. Müze ve kitaplıklarındaki tarihi ve sanatsal mal varlıklarına kuşkusuz paha biçilemez. Kilise bu mal varlıklarını elden çıkarmayı hiç bir zaman göze alamıyacağı için bunları satışa çıkaramaz. Bunları satışa çılarmak bir bakıma Kilise'nin kendi tarihine ihanet etmek olur.
Son zamanlarda gazete manşetlerinde Vatikan borç içinde, Vatikan iflasın eşiğinde, Papa yeni para kaynakları bulmak zorunda, gibi haberler göze çarpıyor.
İşin aslı nedir? Vatikan tarihinde ilk kez hesap defterlerini kamouyuna açıklıyordu. Bu hesaplarda harcamalar gelirlerden daha yüksek. Her geçen yıl bütçe açığı artmakta.
Zor durumda kalan her yönetim gibi Vatikan da gelir ve giderler arasındakai dengeyi sağlama yollarını bulmak zorunda. Vatikan işte bu nedenle Katolik dünyasındaki tüm episkoposları ve dinsel tarikatları bu konuda yardıma çağırdı. Bu çağrı etkisini göstermiş durumda. Şimdi işler daha iyi.
Vatikan'ın toplam bütçesi ve bütçe açığı abartilarak yazılanlar kadar değildir. Vatikan'ın mali bütçesi **UNESCO** bütçesinin yarı kadarıdır. Bütçe açığı ise Türkye'ninkinden 1000 kat daha azdır. Bütün bu hesaplamalar uluslararası 5 uzman ve kardinallerce yapıldı. Şu halde Katolik Kilisesinin borçları ya da zenginlikleri üzerine gerceğe uymayan şeyler uydurmamak gerekir. Giderlerin çoğu bürolarda çalışan 2315 personelin ücreterinin ve 885 emeklinin maaşlarının ödenmesine, ayrıca Roma'da toplanan birçok Komisyon üyelerinin yolculuk masraflarına gittiğini biliyoruz. Gelirler ise özellikle Roma'da bulunan gayrimenkullerden, bankalara yatırılan senetlerden, ve dünyadaki tüm Katoliklerden gelen yardımlara karşılanıyor.
Mali durumun açıklanmış olmasından dolayı sevinmeliyiz. Vatikan parasını gökten alan bir yönetim biçimi değildir. Doğal sorunları olan ve bu sorunları doğal yollarla çözmeye çalışan bir yönetim biçimidir. Vatikan'ın tüm dünyaya yayılmış bulunan Katoliklerin yardımına gereksinimi vardır. Papa sadece bu gerçeği unutmuş olanlara bunu anımsatmak istedi.

Yeni Meşale

****

Hazak Süryani derneği

İsviçre Süryani **Hazak** derneğinin 26.3.1988 de yapmış olduğu 5. yılın genel kongresi samimi bir hava içerisinde sonuçlandı. Kongre esnasında bir sene içerisinde yapılan hizmetler ve cemaate temenni kunuşmalar yapıldıktan sonra, yeni Heyeti teşkil etmek için demokratik seçim usulu ile, aşağıda isimleri geçen şahıslar cemiyet idare heyetine seçilmişlerdir.

Başkan	: Hanna Kanalga
Başk'yard.	: Pulus Özmen
Sekreter	: Semir Özmen, Şükri Müseke
Muhasebe	: Şemun Ayyagut
Kültür	: Gevriye Tan
Spor	: Melek Konutgan, Filip Kanalga
Murakaba	: Gebro Tokuş, Corc Kas Abdullahat
Sosyal işler	: Gebro Tokuş sarı
Kilise Meclisi üyesi	: Cebrail Konutgan.

Hazak Süryani derneğine üstün başarılar.

Azız Azlan erster syrisch-orthodoxer Pfarrer in Hamburg

In der Sprache Jesu zum Priester geweiht

Seit dem 7, Mai haben, wie schon kurz berichtet, die syrisch-orthodoxen Christen aus der Türkei in Hamburg einen eigenen Pfarrer. Bischof Julius Çiçek aus dem St.-Ephrem-Kloster in Glane/Losser bei Hengelo (Niederlande) weihte den Diakon Aziz Aslan zum Priester bei einem festlichen Gottesdienst in der Kirche St. Maria in Hamburg-Harburg, die dafür von der katholischen Kirchengemeinde ebenso wie das Gemeindehaus für das anschließende Festessen mit über 500 personen in ökumenischer Verbundenheit zur Verfügung gestellt worden war.
Die Priesterweihe findet nach altorientalischem Ritus innerhalb der Feier der Gottlichen Liturgie (Meßfeier) unmittelbar vor der Kommunion statt (an der Stelle, wo sonst die predigt gehalten wird). Der Neugeweihte kommuniziert zusammen mit dem Bischof, aber er konzelebriert nicht (wie im byzantinischen oder römischen Ritus). Sehr eindruckvoll und symbolträchtig sind die einzelnen Zeremonien der Weihehandlung: Zunächst sitzt der Weihekandidat während der ganzen Meßfeier am Eingang des Altarraums. Dann stellen sich alle anwesenden Priester um den Bischof, der eine Ermahnung verliest über Aufgaben und Pflichten des priesterlichen Dienstes und Lebens.
In ökumenischer Mitfreude waren viele Vertreter der Mitgliedskrichen aus der Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen in Hamburg bei der Feier vertreten. Sie wurden gebeten, die Schriftlesung der Weiheliturgie auf Deutsch zu verkünden.
Unter dem großen Chormantel des Bischofs wurde der Weihekandidat daraufhin unmittelbar an den Alter geführt, mit dem er fast verschmolz. Dann holte der Bischof die Weihekraft des Heiligen Geistes gleichsam von den eucharistischen Gaben, wenn er über ihnen dreimal seine Hände bewegte und sie dem Neupriester auflegte. Schließlich wurde der Neugeweihte mit den priesterlichen Gewändern bekleidet.
Die Liturgie der syrisch-orthodoxen Christen wird in aramäischer Sprache gefeiert, der Sprache Jesu, die in etwa noch heute die Umgangssprache dieser Christen aus der Osttürkei ist. Leider sind diese Christen dort vielen represalien und Schikanen ausgesetzt, vor allem von seiten der Kurden, die in anderen Gebieten selbst verfolgt werden. Deshalb kamen sie als Gastarbeiter und später als Asylsuchende in unser Land und haben sicher Anspruch auf unsere christliche Solidarität.
Die Freude der Gemeinde iust groß, daß nun endlich auch in Hamburg ein Priester die Gemeinde sammeln und den Glauben religiös vertiefen wird. Dies wird, so ist zu hoffen, auch dazu beitragen, die noch offenen Probleme einiger Familien um Sufenthaltsgenehmigung oder Wohnverhältnisse einer guten Lösung zuzuführen.

Wilm Sanders
Hamburg

[illegible]

[illegible]

Abraşiye meclisi yönetim kurulu toplantısı

Augsburg, 12./13. Mart 1988

Toplantıya katılanlar: Abdülmesih Yüksel, Edvart Çiftçioğlu, İsa Demir, Şm. Gebro Tezel, Dr. Aho Sevinç, Sabri Denircan, İskender Akkaya.
Süryani Federasyonundan: Çelo Aslan.

Mazeretli olanlar: Abraşiye Reisi Mor Yuliyos Y. Çiçek, Samuel Aksoy, Dr. Gorc Soysal, Sefer Tutuş.

12 Mart 1988 cumartesi günü saat 12.15 te *Abun Dbaşmayo* duası ile toplantı açıldı. Meclis Başkanı Abdülmesih Yüksel hazır olanları selâmladı. Kötü hava şartlarına rağmen uzak yollardan gelenlere özellikle teşekkür etti. Toplantının Augsburg'ta yapılması nedeniyle sevincini dile getirdi.

Gündem ve çalışma programı tetkik edildi. Geçen toplantının protokoluna iki ek yapıldı. Geçen üç ay zarfındaki yazışmalar müzakere edildi. Tur'Abdin Metropoliti Sayın Mor Temathaos Samuel Aktaş'ın Hürriyet Gezetesinde yayınlanan beyanı, P. Bıtrıs Öğünç'ün Asuri Kültür Komitesinden istifası, Abraşiye reisimizden kilise meclislerine gönderilen mektuplar ve başka yazılar üzerinde önemle duruldu. Genellikle tenkide uğradı.
Göçmenler konusunda Almanya makamlarına gönderilen genel yazı olumlu karşılandı.
Sivil mecliserin fonksiyonu ve neler yapılması gerektiği konunsu unzunca tartışıldı. Yönetimde sivil kuruluşlara çok ihtiyac olduğu ve aynı azimle çalışmalarına devam etmeleri egerktiği sonucuna varıldı. Batı Avrupa ve Amerikada çok dağılan cemaatımızın ağğır yükünü, kilisemizin tek başına taşiması mümkün değildir. Bu husussların, abraşiyemiz reisine yazılması ve tercümesinin de Kadasetli Patriğimize gönderilmesi kararlaştırıldı. Universal Süryani Konfederasyonu başkanının **(Süryani kilisemiz ve sivil kuruluşlarımız)** başlıklı yazısı beğenildi ve **Kolo Süryoyo**'da yayınlanması uygun görüldü.
Körperschaft durum görüşülerek şimdiye kadarki çalısma ve gelişmeler bir daha anlatıldı. Geçici yönetim kurulunun, abraşiye reisi ile birlikte toplanmaları öneridi.
Akşam yemeğinden sonra Augsburg Kilise Meclisi ile toplantı tapıldı. Daha önce yazılı olarak bildirilen konular ve başka hususlar müzakere edildi. Abraşiye reisi ile görüşüldükten sonra bazı konuların uygulamasına geçilecektir.
13. Mart 1988 pazar günü saat 9.15 te toplantiya devam edildi. Baden-Würtemberg'te Süryani Dili Din dersinin okullarda resmen okutulması için yapılan müracaat takdir edildi. Bütün dünya için çok önemli olan (Barış), (Adalet) ve (Tanrı Yaratığının Korunması) konularında, Almanya'da ACK tarafından toplantılar tertiplenecek. Tam üye olması sıfatıyla kilisemiz de bu toplantılara katılacaktır.
Toplantı saat 11.30 da sona erdi. Uzak yollardan gelenler, ağır hava şartları nedeniyle hemen yola çıktılar. Diğerleri de namaza katılmak üzere kiliseye gittiler.
Toplantı müddetince yakın ilgilerini esirgemiyen Augsburg Süryani Derneği ile Kilise Meclisine, bütün zahmetleri için çok teşekkür eder, Süryanilik hizmetinde ve bütün çalışmalarında üstün başarılar dileriz.

Stuttgart – Almanya

18 Nisan 1988 tarihinde Stuttgart Ayalet-Evangelisch Kilisesinin Episkoposluk rütbesine atanan **Theo Sorg**, dini ve medeni yüksek rütbeli kişilerin katıldığı mühteşem merasım sonunda yeni görevini teslim aldı. 5 saatten fazla devam edilen Namaz ve kabul merasimlerin esnasında, çok kişilerin birbirlerini tanıtmak ve bazı önemli konular hakkında görüşmeyi fırsat buldular. Bu vesile ile merasime katılan Avrupa Parlamanto sekreteri ile görüşen Abraşiye Metropoliti, ortadoğudan akın edilen Süryani cemaatımızın hakkında bilgi verdi. Özellikle son aylarda Almanyada gösterilen bazı zorluklar için görüştüler. Bu konu hakkında elde edilen bilgiye göre, Avrupa Parlamantosunda, bugüne kadar üç defa Süryanilerin sorunu hakkında Türkiye temsilcilerden etraflı bilgi soruşturulmaktadır.

Stuttgart Ayalet merkezine atanan Pikopos Theo Sorg'e Abraşiyemizin tebrik ve hediyesi takdim eden Abraşiye Metropoliti ve Abuna Abdullahat.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) Vat. sir. 95, foll. 49 verso – 50 verso (divisions shown by asterisks in text) = V; Br. Lib. Add. 17141, foll. 109–110 = L. Strophes referred to by the first letter of each: BETH [illegible]] L; V [illegible] [illegible]] V (L not significant); Palmer conjectures: [illegible] WAW [illegible]] L; V [illegible] (the metre is the reason for rejecting V and it explains why we do not find: [illegible] LOMADH [illegible]] L; V [illegible] [illegible]] L; V [illegible] MIM [illegible]] L; V omits this word

[illegible]

[illegible]

ܗܘ ܟܢܫܐ ܘܐܦ ܟܘܟܒܐ ܗܘ ܐܡܐܠܐ.
ܕܟܕ ܣܘܟܐ ܐܬܝܬ ܠܗ ܙܒܢܐ ܡܝܬܐ.
ܘܐܫܟܚ ܠܥܡܠܐ ܕܟܝܢܐ ܘܠܗ ܡܢ ܥܠܡܐ.
ܘܐܬܥܛܦ ܕܡ ܕܟܕ ܐܟܘܪ ܗܘ ܟܢܘܫܬܐ.

*

ܗܘ ܢܨܝܚܐ ܢܛܪܢܐ ܪ̈ܘܚܢܐ ܣܘܟܐ.
ܪ̈ܝܫܐ ܠܥܡܡܐ ܘܥܒܕ ܐܬܘܬܐ ܠܐܘܪܚ ܕܚܝܐ.
ܐܘܡܝ ܓܐܝܐ ܕܡܢ ܐܬܕܟܝܬ ܡܢܗ ܡܟܪܘܬܐ.
ܘܡܚܝܠ ܠܗܠܐ ܘܢܘܟܪ ܠܗܘܐ ܟܢܝܫ ܒܩܘܪܝܐ.

*

ܪܘܡ ܡܠܟܐ ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܐ ܒܝܬ ܐܒܪܗܡ.
ܐܬܝܗܒ ܠܗ ܣܘܟܐ ܚܕܐ ܒܟܠ ܫܢܬܐ.
ܘܢܦܩ ܒܟܢܘܫܬܐ ܕܟܢܫܬܐ ܘܡܟܢܫܬܐ.
ܘܡܣܟܢܘܬܐ ܐܬܢܨܚ ܠܗܘܢ ܗܘ ܡܫܝܚܐ.

*

ܣܘܟܐ ܐܬܟܬܒ ܗܘ ܐܠܗܐ ܘܠܐ ܡܬܚܙܐ.
ܘܐܢܫܐ ܕܢܦܩ ܡܢܗ ܒܗ ܡܪܝܐ ܐܢܚ ܕܝܠܗ.
ܘܢܦܩ ܠܥܡܗ ܢܦܩ ܠܥܡܐ ܐܚܐ ܘܡܪܝܐ.
ܘܗܘܐ ܕܡܠܐ ܠܐܬܐ ܘܚܙܐ ܒܝܫ ܕܟܘܪܗ.

*

ܚܕܘܬܐ ܠܥܡܐ ܕܝܠܗ ܣܘܟܗ ܒܫܝܢܐ.
ܘܐܦ ܐܦ ܕܢܛܪ ܣܘܟܐ ܠܐܦ ܐܢܫܐ.
ܟܠ ܚܕܢܐ ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܣܘܟܐ ܕܥܠ ܐܚܘܗ.
ܒܝܬܐ ܡܘܕܐ ܕܐܚܐ ܕܚܕ ܕܗܘܐ ܕܚܕ.

*

ܫܡܥܐ ܕܡܢ ܐܬܟܬܒ ܠܥܡܐ ܕܝܠܗ ܡܫܝܚܐ.
ܗܘ ܡܫܡܥܐ ܠܥܡܐ ܣܘܟܐ ܥܒܕ ܕܟܢܫܐ.
ܣܘܟܐ ܡܠܐ ܠܐܢܫܐ ܠܐܘܪܚܐ ܕܚܕܘܬܐ ܡܫܝܚܐ.
ܫܡܥܐ ܡܫܠܡ ܒܗ ܫܡܝܐ ܠܟܠ ܒܢܝܢܫܐ.

*

ܠܡܘܬܗܘܢ ܐܢܫܐ ܕܝܢ ܘܥܠܡ ܟܢܫܢܝܐ.
ܘܥܡܗ ܟܐܪܐ ܪ̈ܘܚܢܝܐ ܕܡܢ ܟܢܫܐ ܣܘܟܐ.
ܠܗܘܢ ܢܫܐ ܠܐ ܡܬܢܬܐ ܠܟܠ ܐܢܫܘܬܐ.
ܘܠܐܦ ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܝܬ ܣܘܟܐ ܘܢܫܐ.

*

ܬܥܝܒ ܕܡܢ ܟܢܘܫܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܢܛܪܬܐ.
ܘܟܠܢܫ ܪܚܡܐ ܐܢܫܐ ܪ̈ܚܡܐ ܘܥܠܡ ܪܚܡܬܐ.
ܘܕܢܛܪܬܐ ܘܟܠ ܥܒܕܐ ܘܟܠܗ ܟܢܫ ܠܗ.
ܡܢܐ ܠܢܝܚܘܬܐ ܕܡܢ ܚܝܠܐ ܘܡܢ ܣܘܟܐ.

*

ܡܫܝܚܐ ܠܥܡܐ ܗܘ ܕܡܘܬܗ ܦܪܩ ܠܟܠܗ.
ܘܒܗ ܠܟܢܫܐ ܕܟܠܗܘܢ ܘܐܦ ܠܗ ܠܚܘܒܐ.
ܕܢܛܪܬܐ ܘܐܢܫܐ ܘܡܘܬܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ.
ܢܛܪ ܠܣܘܟܐ ܘܫܘܒܚܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ.

*

ܕܢܛܪܐ ܡܢܗ ܘܟܠ ܥܒܕܐ ܘܥܠ ܢܘܪܐ.
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܟܢܫ ܪܘܚܐ.
ܢܗܘܐ ܚܝܐ ܟܕ ܚܕܬܐ ܘܢܛܪܐ ܘܢܒܝܐ.
ܘܐܦ ܢܗܘܐ ܠܢܦܫܗ ܠܐܪ̈ܚܡܐ ܘܡܟܝܟܘܬܐ.

*

ܕܢܛܪܬܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܡܢܝܢܐ ܟܢܫܐ.
ܘܟܢܫ ܟܠܐ ܕܡܢܬܐ ܪ̈ܚܡܐ ܟܠܢܐ.
ܡܢܐ ܢܟܦ ܠܟܢܐ ܘܠܡܐ ܕܗܒ ܡܠܬܐ.
ܘܢܗܦܟ ܟܐܪܐ ܪ̈ܘܚܢܐ ܕܡܢ ܥܡܐ.

*

ܕܢܛܪܬܗ ܘܡܢ ܠܐܘܪܚܗ ܐܦ ܪܚܡܐ.
ܘܢܗ ܢܘܪܐ ܘܢܘܗܪܗ ܡܫܝܚܐ ܟܢܫ ܪܚܡܐ.
ܝܫܐ ܡܠܐ ܡܠܟܐ ܟܢܘܫܬܐ ܘܟܢܫܬܐ ܠܟܢܫܐ.
ܘܟܕ ܐܟܬܒ ܟܠܐ ܘܐܦ ܟܠܗ ܠܟܠ ܡܢܝܢܐ.

ܒܥܠܬܐ ܣܘܟܐ:

ܡܢ ܣܘܪܐ ܠܠܫܢ ܐܡܝܡ

ـ ܐܟܪܝܐ ـ

ܪܚܡܐ ܘܥܡܠܐ ܟܢܝܢ ܥܠܘܗܝ ܫܢܝܐ ܣܘܟܐ.
ܘܠܐ ܟܕ ܠܗ ܠܣܘܟܐ ܘܟܠܗ ܡܢ ܢܨܚܢܗ.
ܐܦ ܟܢܫ ܪܚܡ ܢܫܟܚܘܢ ܕܥܢܝܐ ܘܪܚܡܐ.
ܠܐ ܡܢ ܟܢܫ ܠܟܢܫܐ ܗܘ ܦܝܫ ܩܡܐ.

*

ܪܚܡܐ ܘܥܡܠܐ ܪܚܡܐ ܘܡܘܡܐ ܠܐܦܝ ܠܗ.
ܡܢ ܢܨܚܢܗ ܘܡܢ ܪܚܡܘܬܐ ܘܐܢܫܐ ܪܚܡܘܗܝ.
ܝܫܘܥ ܠܥܡܐ ܘܠܗܘܢ ܢܘܪ ܡܠܐ ܪܚܡܘܗܝ.
ܘܗܘ ܡܠܘܗܝ ܟܠܗ ܘܢܦܫܗ ܡܢ ܣܘܟܗ.

*

ܪܚܡܐ ܘܡܗܡܢܐ ܕܝܢ ܢܛܪܐ ܠܗ ܚܘܒܐ ܘܪܚܡܘܗܝ.
ܟܢܫ ܘܢܗܪ ܡܫܝܚܐ ܘܢܦܫ ܕܝܠܗ ܐܚܪܢܐ.
ܟܕ ܐܢܫܐ ܘܢܦܫ ܢܦܫܐ ܘܐܦ ܚܝܠܗ.
ܣܘܟ ܟܢܫܐ ܕܝܠܗ ܘܟܠܗ ܠܐܬܪܗ.

*

ܟܠ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܣܘܟܐ ܠܗ ܕܢܛܪ ܠܟܢܫܗ.
ܐܦ ܡܢܐ ܢܦܫ ܠܐ ܢܛܪ ܥܠ ܟܢܫܐ ܟܠܗ.
ܣܘܟܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܟ ܟܠܗ ܡܢ ܝܕܥܬܐ.
ܘܡܢ ܢܦܫ ܢܦܫܐ ܥܠܡܐ ܘܐܦ ܡܢ ܢܦܫܗ ܕܢܛܪܐ.

*

ܡܫܝܚܐ ܦܘܪܩܢ ܠܣܘܟܐ ܥܠܘܗܝ ܕܟܠܗ ܟܢܫܐ.
ܘܟܠ ܡܫܝܚܐ ܕܗ ܐܫܟܚ ܢܦܫܗ ܠܗ.
ܘܐܦ ܡܫܝܚ ܠܐ ܢܦܫܗ ܝܗܒ ܢܦܫܗ.
ܘܟܠܗ ܣܘܟܗ ܠܐ ܐܝܬ ܢܗܘܐ ܒܟܢܫܗ.

ܐܝܟ ܣܘܟܐ ܟܐܪܐ ܕܢܫܐ ܡܫܝܚܐ ܠܟܠܗ ܐܢܫ.
ܘܟܠ ܘܐܦ ܠܗ ܡܢ ܠܐ ܡܬܝܐ ܥܠ ܟܠܗ ܡܢ.
ܐܠܐ ܦܐܫ ܒܣܘܟܐ ܕܢܦܫܗ ܠܗ ܟܢܫ.
ܟܠ ܐܟܢܫ ܦܘܪܩܢܐ ܘܡܢܬܐ ܕܪܚܡܘܗܝ.

*

ܟܕ ܡܫܝܚܐ ܠܡܐ ܠܗ ܘܢܦܫܗ ܘܢܦܫ ܐܦ.
ܐܡܝܢ ܘܐܝܟ ܕܢܫܒܚ ܘܟܠܐ ܘܢܦܫ.
ܘܟܢܫ ܠܗ ܡܠܐ ܡܢܬܐ ܐܚܐ ܘܐܚܐ.
ܗܘ ܕܐܬܐ ܟܢܫܐ ܘܢܦܫ ܟܠ ܕܢܦܫ.

*

ܟܠ ܡܢܘ ܢܛܪܐ ܚܕܐ ܢܛܪܐ ܘܢܦܫܐ ܕܐܬܐ.
ܡܢܗ ܡܫܝܚܐ ܢܗܘܐ ܕܐܬܐ ܒܗ ܠܟܢܫܗ.
ܘܐܦ ܐܢܐ ܕܡܠܐ ܢܛܪܐ ܕܢܛܪܬܐ.
ܟܕ ܢܦܫܗ ܟܠ ܡܢ ܢܛܪܐ ܡܢܗܠ ܟܐܪܐ.

*

ܡܠܟܐ ܕܢܨܚܐ ܘܟܕ ܟܢܫܗ ܠܐܝܟ ܪܚܡܬܐ.
ܘܟܕ ܟܢܫܐ ܣܘܟܠܗ ܘܡܢܗ ܠܐܦ ܐܢܫ.
ܘܢܦܫ ܠܟܠ ܘܣܘܟܐ ܘܢܦܫܗ ܟܢܫܐ ܘܢܦܫ.
ܘܡܢ ܐܠܐ ܡܢ ܠܟܠܗ ܢܦܫ ܐܢܫܐ.

*

ܗܘ ܐܢܫܐ ܘܐܬܟܬܒ ܗܘܐ ܟܢܫܢ ܡܫܝܚܐ.
ܚܝܠܗ ܘܡܢܗ ܡܠܐ ܟܢܫܗ ܐܠܐ ܟܢܫܐ.
ܣܘܟܐ ܐܢܫܗ ܘܐܢܫܘܢ ܟܢܫܐ ܘܡܫܝܚܐ.
ܘܟܠ ܢܦܫܐ ܗܘܐ ܐܚܕ ܠܗܘܢ ܡܢ ܢܛܪܐ.

[illegible]

ܟ.ܥܒܕܐ ܐܠܗܐ

[illegible]

[illegible]

Muksi Gello Kara

ܡܩܣܝ ܓܠܘ ܟܪܐ

[illegible]

[illegible]

ܡܢ

ܡܫܘܚܬܐ

ܕܡܠܐ ܣܪܝܐ:

ܕܝܪ̈ܐ ܥܬܝ̈ܩܐ ܕܛܘܪܥܒܕܝܢ

ܡܢ ܡܠܦܢܐ ܚܢܢ ܐܣܝܡ - ܐܣܛܘܡܐ

ܕܝܪ̈ܝܢ ܥܬܝ̈ܩܐ ܡܝܩܪ̈ܐ ܘܫܒܝ̈ܚܐ ܛܒ ܐ
ܕܛܘܪܥܒܕܝܢ ܕܡܛܠ ܫܢ̈ܝܐ ܘܐܘܪ̈ܚܬܐ
ܩܕܝܫ̈ܬܐ ܗܘ ܡܦܠܚܝܢ ܥܘܕܪ̈ܢܐ ܕܐܘܡܢܘܬܗ
ܒܗ ܚܘܒܐ ܠܥܠܡ̈ܐ ܘܠܐ ܐܬܚܡܝܘ ܝܘܡܢܐ
ܕܢܣܒܐ ܘܐܬܐ ܡܢܗ ܢܘܗܪܐ ܐܠܐ ܐܫܬܠܡ ܐܝܟ
ܚܝ̈ܠܐ ܘܦܬܓܡ̈ܐ ܕܪ̈ܘܚܐ ܫܪܝܪܐ ܠܡܘܪܥܒܕܝܢ
ܘܡܢ ܩܕܡ̈ܬܐ ܘܐܣܪܐ ܕܡܝ̈ܬܐ ܛܘܒܢ̈ܐ
ܩܕܝܫ̈ܐ ܕܡܕܒܪ̈ܐ ܘܡܫܡܫ̈ܢܐ ܕܢ ܕܝܢ
ܠܗܘܢ ܘܠܐ ܬܫܒܚܬܐ. ܠܐ ܚܙܐ ܡܫܝܚܐ ܠܗ
ܡܠܟܐ ܐܢܘܫܐ ܐܦ ܚܙܐ ܕܫܒܝܚܘܬܐ ܠܗ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܬܩܪܝ ܥܠܡܢ̈ܐ ܘܒܪܘܚܐ
ܕܫܡܝܢܐ ܘܒܝܬܝܐ ܕܢ ܕܒܝܥܬܗ ܠܝܡܝܢܐ
ܕܐܝܟ ܐܢܐ. ܘܐܝܟ ܕܡܫܬܡܠܝܐ ܟܠܗ
ܠܐܠܦܝܢ ܘܟܠ ܠܗ ܒܗܘܢ ܫܘܠܡܐ
ܕܒܠܥ ܐܢܐ ܒܐܝܕܐ ܕܩܕܝܫ̈ܐ ܫܘܒܚܢ̈ܐ
ܒܠܫܢ ܐܢܐ ܕܡܢ ܕܪܐ ܘܡܢ ܟܠܗ
ܚܝ̈ܠܐ ܒܟܢܫܐ ܘܥܢܝܢ ܒܩܠ ܫܘܒܚܐ
ܘܟܢܫܐ ܕܚܝ̈ܐ ܘܡܘܕܝܢ ܘܩܕܝܫܝܢ

ܘܒܠܗ. ܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܐܘܓܝܢ ܕܛܘܪܥܒܕܝܢ
ܗܘ ܕܡܘܟܟܘ: ܡܫܡܫܐ ܐܝܟ ܕܟܠ ܕܠ
ܦܘܠܚܢܐ ܕܟܠܐ ܦܪܝܫܐ. ܕܐܬܩܠ
ܟܠܐ ܦܪܝܫܐ ܕܗܕ ܐܝܟ ܡܢܐ ܘܡܢܐ
ܕܠܒܝܫܝܢ ܟܘܠܐ ܕܪܘܚ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܘܢܦܫ
ܟܠܗ ܕܡܢܐ ܕܟܠܗ ܢܝܫܐ ܠܛܘܪܐ. ܘܡܠܘܢ
ܐܝܟ ܢܦܫܗ ܠܗ ܟܪܐ ܕܗܘ ܐܬܦܠܚ
ܘܩܪܐ ܠܗ. ܘܡܫܠܡ ܡܠܦܢܐ ܐܝܟ ܟܘܠܗ
ܘܡܘܬܐ. ܟܕ ܡܢܐ ܗܘܝ ܐܝܟ ܡܠܟܐ
ܐܬܘܬܐ ܕܘܪ̈ܫܐ ܘܐܝܟ ܩܕܝܫܐ ܘܩܕܝܫܐ.
ܘܟܠ ܚܝ̈ܐ ܠܫܡܝܐ ܘܪ̈ܘܚܐ ܕܫܡܫܐ.
ܘܐܝܟ ܐܘܪܚܐ ܘܡܠܟܐ ܐܚܪܢܐ ܠܫܡܝܐ ܢܫܝܢ
ܟܠܠܗ ܘܟܠ ܦܘܠܚܢܗ ܟܐܦܐ ܘܟܠܗ
ܘܠܐ ܚܙܐ ܕܢܦܫܗ ܐܠܐ ܡܢ ܟܠܗ. ܗܘ ܟܠܗ
ܐܝܟ ܕܫܡܗ ܐܪܥܐ ܘܩܕܝܫܐ ܘܫܒܩ ܐ
ܘܡܢ ܟܢܘܫܐ ܐܠܐ ܐܝܟ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ
ܘܐܬܬܘܣܦ ܒܫܘܦܪܐ ܠܛܘܪܐ. ܘܟܘܠܐ
ܕܢܦܫܝ ܡܢܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܐܝܟ ܕܟܠܗ.

نشاة الرهبانية في المسيحية

الانبابولا :

على عهد مار بابولا اسقف انطاكية الشهيد (٢٢٧ ـ ٢٥١) اشتهرت الرهبانية في المسيحية فذاع صيت الانبابولا الطيبي أول الحبساء في برية مصر . ومن أخباره أن صهره الوثني عزم على الوشاية به الى الوالي طمعاً بماله ، فهجر بولا الدنيا ، ابان شدة داقيوس ، وفرّ الى البرية وكان عمره ثلاثاً وعشرين سنة حيث أوى الى بيت مهجور جعل منه ملجأه، ثم التجأ الى مغارة في الجبل الشرقي، وكان يقتات من ثمر شجرة نخل . ويكتسي من نسيج ورقها ، ويروي ظمأه من ماء ينبوع قريب . وعبدَ الله تعالى مدة تسعين سنة حتى زاره عام ٣٤٧ القديس انطونيوس أبو الرهبان بالهام رباني، وسمع منه قصته ، ونقلها لتلاميذه ، وصلى عليه عند رقاده ،وكفنه بعباءته ، واودعه لحداً حفره أسدان بعث بهما الله لهذه الغاية ، وأخذ قميصاً من خوص كان عليه . وعدُّ الأنبا بولا أول الحبساء أو النساك ولئن كانت طريقة الرهبانية قديمة في المسيحية وعرفت منذ أواسط القرن الثاني ولكنها اشتهرت في هذا الزمان[18] .

القديس انطونيوس أبو الرهبان

ويعتبر القديس أنطونيوس منشىء طريقة النسك المنفرد ويسمى أبا الرهبان ، ولد في صعيد مصر حوالي سنة ٢٥١ ونشأ شبه أمي . وزهد في الدنيا في شرخ شبابه ، وسكن في القفار متنقلا في أماكن عديدة ، ولما بلغ الثلاثين من عمره استقر في موضع قرب وادي العربة . ويقال إن ملاكاً ظهر له علّمه طريقة النسك الناجحة بالصلاة والعمل ، كما أخذ انطونيوس عن الملاك الزي الرهباني وخصوصاً الاتشاح بالاسكيم ووضع القبّعة على الرأس . وكان ينفق جزءاً مما يحصّله من عمل يده على نفسه لابتياع القوت الضروري ويوزع ما تبقى على المعوزين . وكان يُجرَّب من ابليس فيلتجىء الى الله بالصلاة وينتصر . وأنعم الله عليه بموهبة شفاء المرضى ، وتتلمذ عليه كثيرون أخذوا عنه طريقة الزهد والنسك التي دُعيت بعدئذ بالرهبنة بشروطها الثلاثة : البتولية ، الفقر الاختياري ، والطاعة . ويعدُّ مار انطونيوس مؤسس طريقة النسك المنفرد . وكان يتفقد الرهبان بين الفينة والفينة ويرشدهم الى طريقة الكمال بالقول والمثال وعمّر أديرة ، وسن قوانين انضباطية تنظم لهم الحياة المشتركة ، ويعتبر القديس أنطونيوس أيضاً المنظم الأول للحياة الرهبانية نصف النسكية ، التي تمتاز بانفراد كل راهب أو ناسك في قلايته أو صومعته خمسة أيام في الاسبوع ، وباجتماع الرهبان والنساك معاً أيام السبت والأحد والأعياد في ديرهم المجاور لأماكن اقامتهم ، للاشتراك في الأسرار الالهية . وانتقل القديس أنطونيوس الى الخدور العلوية عام ٣٥٦ وكان عمره مئة وخمس سنين . وكان عدد الرهبان قد بلغ مائة ألف راهب ، ولم تنقض خمسون سنة على وفاة مار أنطونيوس حتى كان عدد الرهبان في براري مصر مساوياً تقريباً لعدد سكان البلاد[19] .

وقد أفادت الرهبانية الكنيسة كثيراً ، وثبّت الرهبان المؤمنين على الايمان أثناء الاضطهاد وفي السلم ، كما نشروا العلوم الدينية والمدنية وتدعى الرهبانية فلسفة المسيحية وهي قوة وراء الكنيسة بالصلاة التي يرفعها الرهبان والراهبات الى الله من أجل الكنيسة . والرهبانية التي هي زهد في العالم ونذر البتولية والفقر الاختياري والطاعة انما يتخذها الانسان المؤمن سعياً وراء خلاص نفسه وربح السماء . قال العلامة مار غريغوريوس ابن العبري (١٢٨٦ +) : « أما الرهبانية فهي خارجة عن الرتب الكهنوتية ، لأن الرهبان أقل درجة من الشمامسة »[20] . كما قال : « لا يسمح للراهب أن يدخل المذبح ولا أن يلمس الأسرار » ، فان ديماثيلوس (الراهب) الذي تجرأ على ذلك لامه ديونيسيوس العظيم لوماً شديداً[21] ولكن الرهبانية تبوأت مكانة سامقة في الكنيسة بدخول الرهبان في سلك الكهنوت وبلوغهم المراتب السامية فيها .

وهكذا نرى أن داقيوس الأثيم الغاشم وغيره من الذين أثاروا الاضطهادات ضد الكنيسة ، أرادوا بها شراً ولكن الله حوّل ذلك الى وسائل خير للكنيسة من أجل تقدمها وازدهارها وتمجيد أسم الله القدوس فيها ونشر كلمة الله في العالم . كما قيل « ان دم الشهداء هو بذار الايمان » وان تأسيس الرهبانية الذي بدأ بلجوء بعض المؤمنين الى البرية هرباً من مضطهديهم أو زهداً في الدنيا ، هذه الرهبانية أعدّت عدداً لا يحصى من الرجال والنساء المكرسين أنفسهم على خدمة الرب والمحافظة على سلامة العقيدة الايمانية والسيرة الصالحة، وبذلك ازدهرت الكنيسة نتيجة تضحياتهم الكثيرة والجسيمة عبر الدهور والأجيال .

* * *

١٨ ـ الدرر النفيسة ص ٤٧٦ ـ ٤٧٧ .

١٩ ـ انظر كتاب روعة السيح الذكية للمؤلف ، دمشق ١٩٨٤ ص ٤٤ ـ ٥٢ .

٢٠ ـ منارة الأقداس ـ بالسريانية ـ لابن العبري القصد السادس من الركن السادس .

٢١ ـ كتاب الأشعة ـ بالسريانية ـ لابن العبري الفصل الأول الباب الثاني ...

حديث الشهر

□ من مشاهير بطاركة أنطاكية :

القــديس فيلبس (٢٢٠ ـ ٢٣١ +)

بقلم :
قداسة البطريرك مار اغناطيوس زكا الأول عيواص

هو اسقف انطاكية الحادي عشر في عداد أسلافه ويسمى فيلبوس أو فيليطوس أو بيلاطس الأول، جلس على كرسي انطاكية خلفاً لاسقليفياديس سنة ٢١٨ أو ٢٢٠ وانتقل الى الخدور العلوية بسلام سنة ٢٣١ وخدم الكرسي مدة اثنتيْ عشرة سنة[١] .

واشتهر في زمانه العلامة أوريجانس القبطي (٢٥٤ +) الذي كان فريد زمانه ووحيد قرنه في الوعظ وعُرف بفضيلته ويُعد من علماء اللاهوت البارزين في القرون الثلاثة الأولى ، لولا آراء باطلة صدرت منه وصارت سبباً لنبذ الكنيسة اياه . تحمّل عذاباً أليماً في سبيل المسيح ونزلت به المنية في السجن في مدينة صور سنة ٢٥٤[٢]

القديس زيبنا (٢٣١ ـ ٢٣٧ +)

هو الاسقف الثاني عشر في تعداد أساقفة انطاكية. كان سرياني الجنس ومعنى اسمه السرياني مُشتَرى ، جلس على الكرسي خلفاً لفيلبس عام ٢٣١ وخدم الكرسي ثماني أو عشر سنين ورقد بسلام[٣] ويسمى أيضاً زيفينوس أو زينوبيو[٤] .

ويذكر ابن العبري في تاريخ البطاركة ان في زمان زيبنا اشتهر نرقيسوس أسقف أورشليم الذي أنعم الله عليه بموهبة المعجزات الباهرة فحوّل الماء زيتاً عندما شح الزيت هناك في أحد أعياد الفصح . وكذّب رجلان هذه الأعجوبة غيرةً وحسداً ، وتطاولا على الرجل البار فقال الأول اذا ثبتت صحة الأعجوبة ليوقده الله بالنار ، وقال الثاني اذا ثبتت صحة الأعجوبة ليفقده الله نور بصره. وبعد مدة وجيزة سقطت شرارة على دار الاول فاحترق هو وداره، وضرب رفيقه بالعمى فتعجب الناس ومجدوا الله[٥] .

ولد نرقيسوس سنة ١٠٠ ورقي الى كرسي أورشليم سنة ١٨٥ ورقد بالرب سنة ٢١٦ ولما لم يستطع تحمل أعباء الرعاية الأسقفية تنازل لالكسندروس أسقف قيصرية فيدوقية سنة ٢١٢ والكسندروس هذا دبر كرسي أورشليم حتى سنة ٢٥١ واشتهر بانشاء مكتبة هناك تعد الأولى في المسيحية كما يعد أول من شجع الحج الى الأماكن المقدسة[٦] .

القديس بابولا (بابيلا) الشهيد (٢٣٧ـ٢٥١)

هو اسقف انطاكية الثالث عشر ، خلف القديس زيبنا سنة ٢٣٧ أو ٢٣٨ . وترأس مدة ثلاث عشرة سنة وعاصر ثلاثة قياصرة رومان هم غورديان وفيليبس وداقيوس . وتعد ترجمة حياته من أهم حوادث تاريخ كنيسة انطاكية في القرون الثلاثة الأولى بعد حادثة استشهاد القديس أغناطيوس النوراني (١٠٧ +) .

اشتهر بتمسكه بالايمان ، وحرصه على تطبيق الشرائع الالهية وشجاعته الفائقة وغيرته الوقادة ، مما جعل الذهبي الفم (٤٠٧+) أن يشبهه بالنبي ايليا ويوحنا المعمدان ، ويعتبر سيرة حياته برهاناً على تمسك آباء الكنيسة بايمانهم وصحة الدين المسيحي ، اذ ظهر تلميذ المسيح بابولا صامداً صمود الطود يتحدى العواصف الهوجاء بايمان متين ، ساعياً لارضاء الله أكثر من الناس ، لأنه يجب أن يطاع الله أكثر من الناس .

اشتهر عن القديس بابولا منعه القائد فيليب العربي الحوراني المنتخب قيصراً ، من دخول الكنيسة في أنطاكية ليلة عيد الفصح المقدسة سنة ٢٤٤ وألزمه وزوجته بالانضمام الى صف الموعوظين الذين اعتنقوا الدين المسيحي ولم يعتمدوا بعد أو الخطاة التائبين[٧] ولم يرض أن يقبلهما في الكنيسة في عداد المؤمنين الصالحين .

١ ـ تاريخ البطاركة لابن العبري بالسريانية . تاريخ سورية للدبس ج ٤ ص ٤٣ وكنيسة مدينة الله انطاكية لرستم بيروت ١٩٥٨ ج ١ ص ٨٨ .
٢ ـ الدرر النفيسة في مختصر تاريخ الكنيسة للبطريرك افرام الاول برصوم طبعة حمص ص ٢٨٧ ـ ٢٩١ والفريدة النفيسة للاسقف ايسيدورس ج ٢ ص ٥٠ .
٣ ـ أوسابيوس القيصري التاريخ ك ٦ : ف ٢٣ والفريدة مج ٢ ص ٥١ و ٥٢ وكنيسة مدينة الله ج ١ ص ٩٧ .
٤ ـ الطرفة النقية للخوري عيسى اسعد حمص ١٩٢٤ سلاسل تاريخية ص ٥٤ .
٥ ـ تاريخ البطاركة لابن العبري بالسريانية .
٦ ـ كنيسة مدينة الله انطاكية لرستم ج ١ ص ٩٥ .
٧ ـ تاريخ الكنيسة لاوسابيوس القيصري ترجمة القس مرقس داود القاهرة ١٩٦٠ ك ٦ ف ٣٤ . تاريخ مختصر الدول لابن العبري بالعربية ص ١٢٦ وكنيسة مدينة الله انطاكية ج ١ ص ٩٩ .

القيصر فيليب العربي الحوراني :

ولد في حوران من أبوين حورانيين عربيين[٨] وكان على الأغلب مسيحياً[٩] وترعرع مع الوثنيين فتشرب عاداتهم . وانخرط في سلك الجندية وتقدم في المراتب حتى بلغ رتبة سامية واشترك في الحرب التي نهض بها القيصر غورديان الثالث ضد الفرس الذين احتلوا نصيبين وحرّان وكادت انطاكية أن تسقط بيدهم ، ومات قائد الجيش أثناء ذلك فتسلم فيليب القيادة وعلى يده استرجع الجيش المدينتين ، وسعى الجنود لاشراك فيليب في الحكم مع غورديان الثالث الذي كان عمره حوالي تسع عشرة سنة . فرضخ هذا لرغبة جيش الشرق واشرك فيليب معه في الحكم وذلك سنة ٢٤٣ ثم اغتيل غورديان بيد قائد الحرس فاستأثر فيليب بالسلطة سنة ٢٤٤ وأشيع أنه كان وراء اغتيال غورديان بل هو الذي دبر مؤامرة اغتياله[١٠] وفي طريق عودته الى رومية ليجلس في سدة الحكم ، مرّ بانطاكية وأراد الدخول الى الكنيسة والانضمام الى صفوف المؤمنين فمنعه القديس بابولا ، وسمح له أن يُضم الى صفوف التائبين ، كما أسلفنا ، فأذعن لأمر الأسقف .

وتحلى فيليب العربي بمزايا حميدة ، فخفف الضرائب عن كاهل الشعب ، وصمّ أذنيه عن سماع الوشاة ، وفرض هيبته على جنوده ، كما عطف على المسيحيين حتى انه عيّن بعض أساقفة أفريقيا ولاة امبراطوريين[١١] وجندل فيليب في ساحة القتال الذي نشب بينه وبين داقيوس في ايطالية سنة ٢٤٩ .

ولما ملك داقيوس الطاغية سنة ٢٥٠ أثار اضطهاداً عنيفاً ضد المسيحيين لبغضه فيليب المحسن اليهم ، وأمر داقيوس أن تعبد آلهة الرومان وأن يُسفك دم المسيحيين الرافضين السجود للأصنام . وهكذا سامهم صنوف العذاب في كل مكان . وأمر القائد نوماريوس القديس بابولا بأن يضحي للاصنام فجاهر القديس بالايمان المسيحي المبين فجلده القائد بقسوة وسجنه موثقاً بالأصفاد في عنقه ومكبلاً بالقيود في رجليه ، وهو شيخ طاعن بالسن ، فتحمل العذاب بصبر جميل وفاضت روحه الطاهرة في السجن ، وكان قد أوصى أن تدفن معه أصفاده وقيوده . وذكر الذهبي الفم أن القديس بابولا قد استشهد اذ قطعت هامته بحد السيف وذلك سنة ٢٥١ على الأغلب . واستشهد معه ثلاثة اخوة صغار كان يلقنهم أصول الدين المسيحي، عمر أكبرهم ثلاث عشرة سنة والثاني تسع سنوات وأصغرهم سبع سنوات وهذه أسماؤهم : اوربانس وبريليدون وأبولون[١٢] . وعيدت الكنيسة للقديس بابولا في بلاد الغرب في ٢٤ كانون الثاني وفي اليونان في ٤ ايلول وفي انطاكية في ٢٥ كانون الثاني[١٣] وشيدت على اسمه كنيسة في انطاكية حوت ضريحه الطاهر[١٤] .

وفي سنة ٣٥١ نقل القيصر غالوس رفات القديس بابولا الى كنيسة شيدها في قصبة دفنة التي تبعد نحو ستة أميال عن انطاكية ، وكان بجوار الكنيسة هيكل أبولون الوثني الذي يضم صنماً ، كان ابليس أحياناً ينطق فيه خدعة مجاوباً سائليه بما يسمى بهتاف غيب، فقهرت ذخائر القديس بابولا ابليس اللعين وأرعبته وأخرسته فلم ينطق في الصنم ، ولما ملك يوليان المنافق أخو غالوس وقدم انطاكية عام ٣٦١ وقرب ضحايا كثيرة الى صنمه في دفنة ليسمع منه هتافاً ، سمح الله أن يتكلم الشيطان في الصنم تلك المرة فقط قائلاً : انه لا يستطيع هتاف الغيب لأن موضع دفنة قد امتلأ من جثث الموتى ، ويقتضي رفعها ونقلها الى مكان آخر . ففهم يوليان مقصده ولم يمس شيئاً من جثث الموتى المدفونين هناك بل اكتفى بأمر المسيحيين ليرفعوا ضريح القديس بابولا من الكنيسة وينقلوه الى موضع آخر فأطاع المؤمنون هذا الأمر ونقلوا رفات القديس بابولا من دفنة معيدين اياه الى أنطاكية وهم ينشدون مزامير مختارة خاصة مكررين الآية القائلة : « ليخز الذين يعبدون الأصنام » الأمر الذي أغضب يوليان كثيراً . وحدث في تلك الليلة أن سقطت صاعقة على هيكل أبولون[١٥] أحرقت سقفه كما أحرقت التمثال الذي كان ينطق فيه الشيطان ، وكان مصنوعاً من حجر وصيّرته رماداً كما صيّرت سائر التماثيل في الهيكل رماداً أيضاً . وأبقت جدران الهيكل قائمة . فعري الشيطان وأتباعه وعلم انه بمحاربته القديس بابولا انما هو يحارب انساناً حياً . وهكذا زادت هذه الحادثة من ثبات المؤمنين على الايمان بالله تعالى واحتقار الأصنام .

وأشهر من استشهد في الاضطهاد الذي أثاره داقيوس (٢٥٠ ـ ٢٥١) على المسيحية ، الشيخ الجليل القديس الكسندروس أسقف أورشليم والقديس فابيانوس اسقف رومية بالاضافة الى القديس بابولا اسقف انطاكية ، كما نكل بالقديس ديونيسيوس اسقف الاسكندرية المعترف الذي كان ملفاناً مشهوراً[١٦] .

ولشدة الاضطهاد هرب عدد كبير من المسيحيين الى البراري وهلكوا جوعاً وعطشاً أو قتلوا على أيدي قطاع الطرق والبرابرة وغيرهم من سكان الجبال والصحاري والقفار .

أهـل الكهف :

وممن هرب من أمام وجه داقيوس الطاغية ، أصحاب الكهف أو أهل الكهف من افسس وهم سبعة شبان من أبناء عظماء افسس وكبار رجالات الدولة فيها . وشي بهم الى داقيوس الأثيم بأنهم مسيحيون فاستدعاهم وأمرهم بانكار مسيحيتهم والذبح للأوثان . وأمهلهم فترة من الزمن لأنه كان على سفر خارج افسس . فقبل أن يعود اليها ثانية . فرّ الشبان السبعة من المدينة هاربين . والتجأوا الى كهف كبير في جبل انكليوس بضواحي افسس مختفين فلما عاد الملك الأثيم الغاشم وسأل عنهم، وعلم أنهم مختفون في ذلك الكهف، أمر بسد باب الكهف عليهم بالحجارة ليموتوا داخله . ولكن الله تعالى كان قد ألقى عليهم سباتاً فمكثوا في الكهف راقدين مئة وثماني وثمانين سنة بأعجوبة باهرة ، وبُعثوا من رقادهم في عهد الملك ثاودوسيوس الصغير (٤٠٨ ـ ٤٥٠) فصاروا بانبعاثهم مبشرين بقدرة الله الذي خلق الانسان من تراب الارض ونفخ في أنفه نسمة حياة فصار حياً . وهو الذي يسمح بموته . وهو الذي يحيي الأجساد وهي رميم . وبانبعاثهم ثبتوا الملك ثاودوسيوس على الايمان بالقيامة العامة[١٧] .

٨ ـ دائرة المعارف البريطانية مج ١٨ ص ٧٥٥ طبعة ٩ .
٩ ـ المصدر السابق واخبار الشهداء والقديسين بالسريانية طبعة بيجان مج ٤ ص ٢٧٤ العاشية .
١٠ ـ اوسابيوس ٦ : ٣٤ والدرر النفيسة ص ٢٨٤ .
١١ ـ تاريخ كنيسة مدينة الله انطاكية لرستم ج ١ ص ٩٨ .
١٢ ـ أخبار الشهداء والقديسين بالسريانية مج ٤ ص ٢٧٤ وبطريركية انطاكية لنيل بالانكليزية ص ٤٢ ـ ٤٣ .
١٣ ـ كلندار ابن خيرون .
١٤ ـ تاريخ كنيسة مدينة الله انطاكية لرستم ص ١٠٢ .
١٥ ـ الدرر النفيسة ص ٢٨٦ و ٢٨٧ .
١٦ ـ فيه ص ٢٧٢ ـ ٢٧٥ .
١٧ ـ انظر كتاب اهل الكهف في المصادر السريانية للمؤلف ضمن سلسلة دراسات سريانية حلب ١٩٨٠ وكتاب رائحة المسيح الذكية للمؤلف دمشق ١٩٨٤ ص ١٣ ـ ٣٢ .

ܩܠܐ ܣܘܪܝܝܐ

[illegible]

ܬܘܕܝܬܐ

[illegible]

BAR-HEBRAEUS VERLAG
in St. Ephrem Kloster
Holland – Losser

[illegible]

7585 PK GLANE/LOSSER Glanerbrugstr. 33 Tel.: 053.61 47 64 Holland

لائحة مطبوعات دينية وثقافية تطبع في دير مار افرام في هولندا وتباع

[illegible]

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]
6. [illegible]
7. [illegible]
8. [illegible]
9. [illegible]
10. [illegible]
11. [illegible]
12. [illegible]
13. [illegible]
14. [illegible]
15. [illegible]
16. [illegible]
17. [illegible]
18. [illegible]
19. [illegible]
20. [illegible]
21. [illegible]
22. [illegible]
23. [illegible]
24. [illegible]
25. [illegible]
26. [illegible]
27. [illegible]
28. [illegible]
29. [illegible]
30. [illegible]
31. [illegible]
32. [illegible]
33. [illegible]
34. [illegible]
35. [illegible]
36. [illegible]
37. [illegible]
38. [illegible]
39. [illegible]
40. [illegible]
41. [illegible]
42. [illegible]
43. [illegible]
44. [illegible]
45. [illegible]
46. [illegible]
47. [illegible]
48. [illegible]
49. [illegible]
50. [illegible]
51. [illegible]
52. [illegible]
53. [illegible]
54. [illegible]
55/56. [illegible]
57. [illegible]
58. [illegible]
59. [illegible]
60. [illegible]
61. [illegible]
62. [illegible]
63. [illegible]
64. [illegible]
65. [illegible]
66. [illegible]
67. [illegible]
68. [illegible]
69. [illegible]
70. [illegible]
71. [illegible]
72. [illegible] Dini Kurallarımız [illegible]
73. [illegible]
74. [illegible]
75. [illegible]
76. [illegible]

ܥܠܬܐ ܠܘܚܕܢܝܬܐ ܡܪܘܚܢܝܬܐ

ܕܡܪܕܘܬܐ ܣܘܪܝܝܬܐ ܠܘܬ ܟܘܠܗ ܕܐܘܪܗܝ

